

בס"ד

400

ערב שבת פרשת בא
ה' שבט תשפ"ב

קרוב אליך

עבודת ה' ברוח חסידית

אל תעבירו דף

תקליקו

בט"ד

400

ערב שבת פרשת בא
ה' שבט תשפ"ג

קרוב אליך

עבודת ה' ברוח חסידית

'חיילים'
אלמונים'
של הקדוש
ברוך הוא
כתבה

קרוב אליך' חוגג 400 ג'יונות

400

A53 טייק 2,
אקשן!
פויקה!

ואולי בוב דילן יגיע
אישית, אהרן רזאל

אני זוכרת שנשענתי על גדר
אבן בשכונת רחביה בירושלים
אלומה לב

האח הצעיר
והשובב כובש לבבות
הרב אייל ורד

לחיים לחיים
חברים יקרים!
מאמר מערכת

באמונה
מרכז אתר קנייה

IL360
The Bridge to Wealth and Success

SOHO PARK
נווה שמיר בית שמש

מקום נפלא לנג'ו

דירות מהממות • מרפסות גדולות • גינות • מטרג' רחב
פנטהאוסים • 4-5 חדרים • 3 חדרים עם אופציה

050-960-60-69

יש דברים

שכדאי להשאיר רק **לשבת**

ויש כאלה

ששווה לקחת גם **לכל השבוע**

קרוב אליך

כל הטורים, הכותבים, הכתבות והרעיונות שקרובים אליכם **ועוד הרבה יותר** עכשיו באתר החדש של "קרוב אליך"

www.karovel.co.il

למה

כשאפשר

לקבל כרטיס אשראי בלי לבוא לבנק?
אצלנו זו לא פרשה

כמה נוח זה בנק שעושה הכל כדי שיהיה לכם הכי נוח:

כרטיס אשראי עד הבית

מזמינים בקלות כרטיסי אשראי
 חדשים שיגיעו עד אליכם

באתר | באפליקציה | *5522

לאומי

leumi

הכי נוח

*מתן השירות בכפוף לתנאי הבנק

למה
 לפספס
 שנה?

נרשמים לסמסטר אביב ומרוויחים שנה שלמה

הסבת
 אקדמאים
 להוראה

תואר
 שני

תעודת
 הוראה

תואר
 ראשון

חדש! תוכנית ייחודית להסבת אקדמאים לחינוך מיוחד

חינוך מיוחד | לשון | אנגלית | ספרות | גאוגרפיה ולימודי סביבה | אזרחות | תושבי"ע | מתמטיקה
 מדעי המחשב | מדעי הטבע | היסטוריה | לימודי א"י | תקשורת וניו מדיה | תנ"ך | מחשבת ישראל

תואר ראשון B.Ed. והסבת אקדמאים להוראה

הרצוג. לדעת. לחונך.

להרשמה: 073-3742354 או היכנסו לאתר המכללה: herzog.ac.il

לקראת מינוי נשיאות חדשה למערכת המשפט התורנית "שלום ירושלים" אנו קוראים לציבור להצטרף לתנועת ירושלים, ולקיים את מצוות מינוי שופטים. אנו קוראים לראשי ישיבות, רבני ישובים ואבות בתי דין, להצטרף למנהיגות הרוחנית ולהשתתף בבחירה ובמינוי.

בברכת "השיבה שופטינו כבראשונה", חברי הנשיאות היצאת

הרב שלמה אבינור	הרב חיים דרוקמן	הרב יהושע ויצמן	הרב יעקב אריאל	הרב דוד סתיו	הרב יהושע שפירא	הרב ברוך גיגי
--------------------	--------------------	--------------------	-------------------	-----------------	--------------------	------------------

לפרטים והצטרפות: "שלום ירושלים" - מערכת המשפט התורנית
shelom.yerushalaim.org | 03-6815180 | 050-3005305

חברי המנהיגות הרוחנית

שם	תפקיד (בהווה או בעבר)	הישיבה / הישוב / בית הדין	שם	תפקיד (בהווה או בעבר)	הישיבה / הישוב / בית הדין
הרב אבי ברסקי	ראש כולל	לרבות, אשדוד	הרב יובל גרונוני	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
הרב אביב זגלמן	ראש כולל	ישיבת חולון	הרב יובל שרלו	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
הרב אביגדור ברסקי	ראש כולל	לדינות, אשדוד	הרב יוחנן פריד	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
הרב אבידן סנדרוסי	ראש כולל	בית הרב קוק, רמת גן	הרב יוסף אדרי	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
הרב אברהם אבו	ראש כולל	עמלה תורה, אשדוד	הרב יוסף יעקובסון	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
הרב אברהם שילר	רב ישוב ואב בית דין	עלי	הרב יוסף יצחק גפני	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
הרב אבינועם פרץ	ראש כולל	אורחות מאיר, בית וגן	הרב יחיאל עודרי	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
הרב אברהם אבו	ראש כולל	עמלי תורה, אשדוד	הרב יעקב בן סרוק	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
הרב אברהם בלחסן	ראש כולל	בית יוסף, חיפה	הרב יעקב דרעי	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
הרב אברהם ג'קי	ראש כולל	חצות הנומח, בני ברק	הרב יעקב ורהפטיג	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
הרב אברהם כמון	ראש כולל	תורת ישראל, ירושלים	הרב יעקב מן	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
הרב אייל גריינר	ראש כולל	ספחות	הרב יעקב פינגובים	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
הרב אליוה כלום	ראש כולל	רעיא מהימנא, הוד השרון	הרב יעקב קיהן	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
הרב אלישע ינון	ראש כולל	הר דעה, נווה שאנן חיפה	הרב יצחק אבוחצירא	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
הרב אלעזר אהרונסון	ראש כולל	ישיבת עפולה	הרב יצחק שטיינברג	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
הרב אמנון חגיגי	ראש כולל	ישיבת חולון	הרב ישראל אשלג	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
הרב אסי עדני	ראש כולל	זכרון יעקב	הרב ישראל באך	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
הרב ארז לוי	ראש כולל	למען אחי, תל אביב	הרב ישראל גליקמן	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
הרב ארי שבט	ראש כולל	אורי ישראל, בני ברק	הרב לברוך אליהו	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
הרב אריאל איגרא	ראש כולל	אבני איתן	הרב ליאור מטטוב	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
הרב אריאל בראלי	ראש כולל	טל אורות, אלקנה	הרב מנחם פרל	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
הרב אשר בנימיני	ראש כולל	שלוות	הרב משה יששכר	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
הרב בנימין אדרי	ראש כולל	בית אל	הרב מרדכי איפרגן	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
הרב בניציו אלכני	ראש כולל	מרכז וריה, קרית מלאכי	הרב משה אדמון	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
הרב ברוך סליי	ראש כולל	שמחת ראובן	הרב משה הכהן	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
הרב ברוך נהן-צמח	ראש כולל	רמת גן	הרב משה עמיאל	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
הרב גד מימון	ראש כולל	תופל תנה, חריש	הרב משיח קמרי	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
הרב גדעון בנימיני	ראש כולל	אוריה, גבעת שמואל	הרב מתן אבר	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
הרב דב ליאור	ראש כולל	אפרת	הרב נאור מעודה	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
הרב דוד בכר	ראש כולל	אחיסמך	הרב נח יוסקוביץ	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
הרב דוד גבריאלי	ראש כולל	נוף אילון	הרב נח לנדסברג	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
הרב דוד זון	ראש כולל	קרית ארבע	הרב נח לנדסברג	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
הרב דוד ישראל באך	ראש כולל	מודיעין עילית	הרב ניצן ראובן	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
הרב דוד סגב	ראש כולל	ישיבת נווה דקלים, אשדוד	הרב ניר אבובין	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
הרב דוד ראובן דודקביץ	ראש כולל	שלוחה	הרב ניר אביב	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
הרב דורון משה אבולפיה	ראש כולל	מוסדות שטפנישט, גבעתיים	הרב עובדיה יוסף יחזקאל	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
הרב דן חסיד	ראש כולל	זכור לאברהם, בת ים	הרב עוזי בינפולד	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
הרב דני סגל	ראש כולל	יצהר	הרב עזרא יוסקוביץ	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
הרב דניאל דעי	ראש כולל	בית יעקב, חדרה	הרב עזריאל אריאל	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
הרב חיים אירם	ראש כולל	תורה ויהדות לעם, אשדוד	הרב עמי דינו	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
הרב חיים עטרי	ראש כולל	נוף הגליל	הרב פנחס אהרוני	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
הרב חנוך מרום	ראש כולל	מוסדות רחל אמנו, בית לחם	הרב ציון בוארון	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
הרב יאיר גופמן	ראש כולל	אלעד	הרב צמח אלמגור	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
הרב יהודה גלעד	ראש כולל	אור השרון, חדרה	הרב ראובן הילר	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
הרב יהודה שפירא	ראש כולל	כף החסד, אלעד	הרב שאול יחונן דהן	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
הרב יהונתן ענבה	ראש כולל	יודעי בינה, חדרה	הרב שבתי כהן	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
הרב יואב חי מזרחי	ראש כולל	מעלה לבונה	הרב שלום חי מרחום	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
הרב יואל גינזבורג	ראש כולל	מעלה גלבוע, לביא	הרב שלמה לוי	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
		בני יששכר, חדרה	הרב שמואל אליהו	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
		שילה	הרב שמואל מורגנשטרן	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
		היכל דוד, חולון	הרב שמחה ברלינר	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
		שלום אהרון, רחובות	הרב שמעון ידי	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
		דור ודורשיו, אור הגנוז	הרב שמעון זעפרני	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין
			הרב שמעון פרץ	ראש כולל	הישיבה / הישוב / בית הדין

ארבע מאות זה הזמן למתנות מערכת 'קרוב אליך'

לחיים לחיים חברים יקרים! בכל זאת ארבע מאות גליונות. נקודת ציון מרגשת, ככלות שמונה שנים שאנחנו - כותבי וקוראי העלון - הולכים ומתקרבים אל ה' יתברך.

אין ספור פעמים שאלו אותנו למי אנחנו שייכים, לאיזה מגזר, תת מגזר, צבע כיפה ועובי הסריגה, לאיזה בית מדרש ולאיזה קו, לאיזו השקפת עולם או מפלגה. אבל אחד החידושים של 'קרוב אליך' הוא שאפשר גם בלי זה. מותר להשתייך לקדוש ברוך הוא, גם אם זה נשמע נאיבי. מותר להזדהות עם כמה זרמי חשיבה, ולטבול בכמה נחלי עדנים של כיסופים לה' יתברך. מותר לשנות דעה ואפילו לא להביע עמדה בסערה התורנית, מותר להתווכח ולראות את רצון ה' מכמה זוויות בו זמנית. עלון אחד יכול להכיל זאת בטבעיות, ואנשים מכל הרחובות ומכל הערים, מכל בתי המדרש ומכל המגזרים חשים - ככלות שמונה שנים - עד כמה הדבר הזה הוא בעצם פשוט. אין בעיה להתוועד יחד על בעירה בתפילה, בלי להחליט באיזה נוסח או הברה נתפלל אותה.

כדי להיות 'קרוב אליך', אנחנו שומרים מרחק ממילים גבוהות ומונחים מסובכים, רוצים להרגיש קרובים, תוך כדי שאנחנו נוגעים בנקודות העומק של עבודת ה'.

כדי לחוות 'קרוב אליך' אנחנו מדברים על החסידות כפי שהיא פוגשת את החיים, ומתאמצים לדבר על האור ולא על החושך, על אקטואליית הפרשות והחגים, ולא על החדשות של העולם הזה, החדשות הישנות כל כך.

הפידבקים שלכם ממלאים אותנו בשמחה! בין אם אלו תלונות מתוקות על מחסור בגליונות (לא משנה כמה נוסף, עדיין חסר...) ובין אם תגובות לתכנים ספציפיים או מילים של הערכה והתחברות לתדר המתוק של קרוב אליך. תודה לכם על כתיבת הטורים והשאלות, העלאת רעיונות ושפע הפרגונים!

בשביל שקרוב אליך יתקרב עוד יותר - הכנו לכם הפתעה!

האתר הרשמי של קרוב אליך עלה לאוויר! העלון השבועי, ואיתו מאות גליונות מכל השנים - כולל כתבות מרתקות והתוועדות סוחפות, הכנה מקיפה לחגים ועיון בפרשות השבוע, שיחת חברים, סיפורי חסידים ומדורי התבוננות, שו"ת הרב יהושע שפירא וטורים אישיים של צבי יחזקאלי, אביתר בנאי, אלומה לב, אהרן רזאל ועוד ועוד - הכל זמין ונגיש וקרוב.

היכנסו לקישור וגלו אוצר שלם אצלכם בכיס! אלפי מאמרים מחודדים מטובי הכותבים זמינים אצלכם בפלאפון ובמחשב בכל עת ובכל שעה.

בתפילה לה' שנזכה להרגיש קרובים אליו יתברך וקרובים זה לזה,

שהעלון והאתר החדש יפרסו כנפיים אל תוך חדרי הלב שלנו באהבה גדולה!!!

מערכת 'קרוב אליך'

8

שנים
ברציפות

הכי הרבה
ישראלים
בוחרים
לעבור
למכבי

ההצטרפות
עד י"ג בשבט
15.1.22
*4535

בראש סתיו 2020

מכבי

קבוצת הבריאות הטובה בישראל

יש קופות חולים ויש מכבי

הקרוב - יותר קרוב הרב אייל ווד

שלום חברים, לחיים לחיים.

מזל טוב לאכסניה שלנו, עלון 'קרוב אליך' שחוגג ארבע מאות. זה מספר חשוב מאוד. ארבע מאות הוא מספר של קניין. בסכום הזה קנה אברהם את מערת המכפלה - ארבע מאות שקל כסף. כמספר הזה היו ישראל במצרים - ארבע מאות שנה. רבי פרידא חזר לתלמיד שלו קשה ההבנה כל סוגיה ארבע מאות פעם. ארבע מאות, אם כך, הוא מספר של קניין אמיתי. כשמהו קורה ארבע מאות פעם - סימן שהוא חדר וחלחל ופעפע ונהיה חלק. לכן היה לנו צורך להיות במצרים ארבע מאות שנה, כדי שכל מה שאנחנו צריכים לקחת מהם - אכן יעבור אלינו בצורה מוחלטת.

אלא שאין אתה יודע מהיכן להתחיל, כי לכל דבר יש שני צדדים: צורך יוצר מציאות, ולעיתים מציאות יוצרת צורך.

ויש והדברים מתחברים, וכך נדמה לי קרה עם העלון הזה.

זה מתחיל מהמציאות. המציאות מבקשת שינוי, פנימיות. ובעיקר מזון רוחני מסוג כזה שלא רק יודעים לצטט אותו כדבר תורה יפה, אלא משהו שהולכים איתו. שנשאר איתך גם אחר כך ומעורר מחשבות ותובנות. קוראים לזה בשפה החסידית 'התוועדות'. קשה להגדיר התוועדות זו מהי. יש בה דברי תורה, ויש בה גם דיבורי חול ודיבורי חברים. ויש בה ניגון ומשקה ואוכל לנפש הבהמית. אך הכלל הכולל של התוועדות הוא שהיא באה לטלטל את הנפש ולא להשאיר אותה במקום שבו היתה.

ולשם נכנס 'קרוב אליך'. בלי עיסוקים בסוגיות ההווה הבערות שמקומם יפה למוצאי שבת או לסתם יום של חול, אלא התרוממות לענייני הנצח שלנו. לפנימיות הנפש ולרצון שלה לשוב ולהידבק באלוקים חיים. כאמור - לא רק דברי תורה יפים על הפרשה שכבודם במקומם, ובוודאי לא ענייני הווה מגזריים או פוליטיים. אלא טלטלה נפשית שגורמת לך לרצות לזו, להיות 'ניזון ממקומי'. והדברים הולכים איתך גם הלאה.

אך גם המענה עצמו יוצר את המציאות. כי גם מי שלא הכיר וכעת נחשף וטועם מעט מהדבש הזה - אורו עיניו והוא מבקש ממנו עוד ועוד.

וכל זה הולך ונהיה הכרחי. ככל שהמציאות נהיית חיצונית יותר ונשכנית יותר, גובר הצורך בתורת החסידות הנוגעת בפנימיות הדברים ומאירה אותם באור הנוגע אל הנפש של כל אחד מאיתנו ואל הרצון וגם היכולת לחולל שינוי של ממש בחיים. דרך סיפור והתוועדות וגילוי לב ותבונה, ודרך דקירה אחת או שתיים מהרב עדין זצ"ל. כל זה נהיה הכרחי כאוויר לנשימה. העולם מבקש תוכן שמזיז אותו.

השם של העלון - אולי לא כולם יודעים - מבוסס על הפסוק שעליו מבוסס ספר התניא כולו.

כך נכתב בשער ספר התניא:

ליקוטי אמרים תניא... מלוקט מפי ספרים ומפי סופרים... מיוסד על פסוק (דברים ל, יד) כי קרוב אליך ה'ךךך מאוד כפיך וכלבבךךך לעשותו.

מהו הדבר הזה שהוא קרוב אלינו מאוד?

בפשט מדובר במה שנאמר שני פסוקים קודם לכן: כי המצוה הזאת אשר אנכי מצוה היום לא נפלאה הוא ממך ולא רחקה הוא. ומי היא המצווה הזאת? הרמב"ן שם אומר שזוהי מצוות התשובה, עליה מדברת התורה בכל הפרק הקודם.

אם כן, מצוות התשובה, היכולת לשנות את עצמנו, לשלוט על חלקי הנפש ולבושיה, להטות את הרצון אל הבורא יתברך - הוא עניין קרוב מאוד, ועליו נכתב ומבוסס כל ספר התניא.

אלא שהקרוב הזה - נהיה רחוק. שפתו של אדמו"ר הזקן בספר התניא קשה להבנה לעיתים. המושגים עמוקים ופנימיים, והדברים עלולים להישאר כספר החתום.

ועדיין - תנועת הנפש עצמה והיכולת להשתנות נותרו קרובים. האדם הוא יצור משתנה במהותו, אם רק נגיש לו את המזון המתאים.

אך הכלים שהיו בעבר קרובים נעשו רחוקים. ולכן צריך לקרב את הקרוב, ולהפוך אותו לעוד יותר קרוב.

כיצד?

בכל הכלים העומדים לרשותנו.

בהתוועדות, בשאלות, במאמרים, בסיפורים מחזקים, בתובנות, בהעמקה בנפש האדם, בקיום הציווי ש"צריכים לחיות עם הזמן", בהכרת דמויות של צדיקים - מהדור הזה ומדרות קודמים.

לכל אלו בא עלון 'קרוב אליך', ובאופן מדהים - הצליח לחדש חידוש גדול בשדה שהיה נראה כבר חרוש לחלוטין, שדה העלונים לשבת. והנה הגיע האח הצעיר והשובב, חסידי כולו עם גרטל ופאות, וכובש את הלבבות ואת המוחות. כי הוא פשוט מציע

עבודת השם. לא משנה מה אתה ומי אתה, כולם רוצים להתקדם. להתפלל יותר טוב, לקיים מצוות יותר בדבקות, לאהוב יותר את הרע, להשתכלל בעין טובה, להיות קרובים ולא רחוקים.

ולכן זה יום חג.

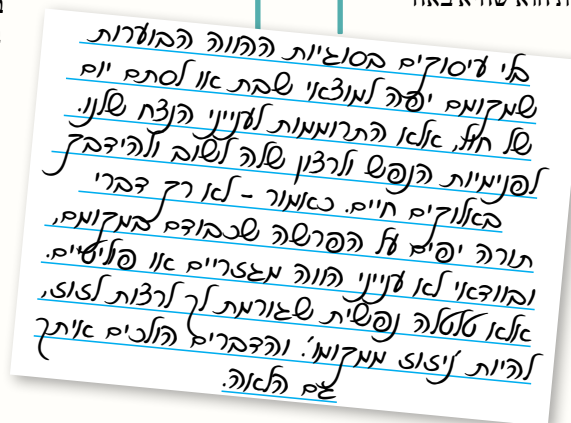
חג להפצת המעיינות.

חג לכל מי שרוצה לגעת בלב.

חג למי שמחפש להתקרב.

וגם יום של תפילה גדולה - שהעלון הזה ימשיך למלא את שליחותו המיוחדת. כי ענייני ההווה תמיד אורכים בפתח, מפתים בעניין שהם יוצרים. אך השליחות של העלון הזה היא דווקא לא לעסוק בהווה אלא בנצח. בקווים ארוכים שהולכים ונמשכים מאבות החסידות ועד אלינו ומאירים בנו אור חדש ומפלא, אור יקר, מזיזים אותנו וקוראים לנו - בואו. שהרי הכל כל כך קרוב. אלינו. הדבר. מאוד.

מזל טוב.

שמינייהט?

ישיבת נחלת יוסף בשבי שומרון
מזמינה אותך לסוף שבוע עוצמתי!

מתי?

יום חמישי ח"י שבט - שבת יתרו כ' שבט

מה בתכנית?

יום חמישי י"ח שבט

17:00 | הגעה וחלוקה לחדרים
17:30 | דרכי לימוד - הרב יהושע מרדכי שמידט ראש הישיבה

18:30 | הפסקה עם כיבוד קל

18:45 | המוח האנושי והדרכות חז"ל בלימוד - הרב דן גרניק
19:30 | ארוחת ערב

20.20 ערבית

21:30 | התועדות - הרב יעקב משה והרב חגי עקיבא שטראוס

טעימה מהצ'ולנט של משמר ליל שישי

יום שישי י"ט שבט

שחרית

שיעור בהלכה מפי ראש הישיבה | ללומדים יוגש שוקו קר:
להתחבר לשורשים | הדרכה ותצפית על הסביבה בימי התנ"ך
ובימינו שומרון העתיקה | הר גריזים והר עיבל | שכם | חומש

קבלת שבת עוצמתית וחוויתית
עונג שבטיש בבית ראש הישיבה
שירים וניגונים עוצמתיים ומעמד סיומי מסכת

שבת קודש כ' שבט

שיעורים מלהיבים בעבודת ד' ובלמוד התורה מרבני הישיבה

הרשם עכשיו ותפוס מקום 052-4568879
הסעה לקבוצות מרחבי הארץ
• שי יוגש לכל משתתף •

"מארגנים מופע גדול בשנקין, אני חייב אותך. עדין וְה'מדרגות' באים. אהוד בנאי הסכים, רק אמר שיבדוק מול האמרגנית, ו... אל תגלה, אבל כנראה בוב דילן יבוא, יש אחד ב'קדיטא' שעוד מלפני התשובה הכיר אותו. יש לו את מספרו האישי!"

אהרן רזאן

הנה זה קורה!!

דיברנו על מהפכת התשובה ומהפכת החסידות. זו הזדמנות לברך את העלון היקר הזה, קרוב אליך, שחוגג גיליון 400! לחיים, לחיים!

בגמרא מסופר על רבי פרידא שהיה לו תלמיד קשה הבנה. ארבע מאות פעמים הוא שינן איתו כל דבר שלימדו. פעם אחת היה רבי פרידא מוטרד, והתלמיד פשוט לא קלט גם אחרי הפעם הארבע מאות, אז הרבי חזר ולמדו עוד ארבע מאות פעם! בדרך שכולנו מוטרדים כל כך, נברך את העלון הזה בעוד ארבע מאות גיליונות לפחות, שימשיך להאיר בלבבות באור התורה, החסידות ובשורת הגאולה עד כי יבוא גואל.

ובאמת, מעולם לא פסקה התחושה של 'הנה זה קורה!' גם אם זה 'מעט, מעט'. לימוד, חסד, מצווה או חיבוק של 'ואהבת לרעך'. איך אמר פעם ר' שלמה'לה: "רק עוד ניגון אחד! רק עוד ריקוד אחד! רק עוד מצווה אחת!"

...

ואם כבר לסגור מעגל... לא מזמן נכנס אדם למדרשת זיו, כובע בוקרים לראשו ומראהו של בעל תשובה מפעם.

מאיפה אתה?

"מקדיטא".

אתה מוסיקאי?

"לא, אבל אני חבר טוב של... בוב דילן".

לא האמנתי.

זה אתה?!

"כן" ענה, לא מבין על מה אני מדבר.

הבאתי לו חתיכת חיבוק: אתה לא יודע בכמה פסטיבלים ניגנתי. בזכותך...!

בתחילת דרכי כזמר, בכל טלפון שקיבלתי האמנתי ש'הנה זה קורה! גאולה! גוש דן חוזר בתשובה!' היו אלה ימי מהפכת המוסיקה היהודית. הרגשתי שפעמי משיח מביטים אל תוך עיניי.

תמיד היה איזה מפיץ צעיר וחדש, מלא חזון, בצד השני של הקו. "אהרן, מארגנים פסטיבל ענק בת"א! אתה חייב לבוא! עדין וְה'מדרגות' באים. אהוד בנאי הסכים והוא רק בודק מול המשרד שלו. ולא תאמיין... מישוהו ב'קדיטא' - אני לא יכול לגלות מי - מכיר עוד מלפני התשובה את בוב דילן, והוא הבטיח לדבר אתו!"

כמוכן שהסכמתי, ובסוף קרה כמעט תמיד אותו הדבר: אני, סיני ועדיין רץ הגענו. עם מאיר זה נתקע מול האמרגן ואת ההוא של בוב דילן אף אחד לא השיג. אחרי שבועיים שוב מישוהו על הקו: "מארגנים מופע גדול בשנקין, אני חייב אותך. עדין וְה'מדרגות' באים. אהוד בנאי הסכים, רק אמר שיבדוק מול האמרגנית, ו... אל תגלה, אבל כנראה בוב דילן יבוא, יש אחד ב'קדיטא' שעוד מלפני התשובה הכיר אותו. יש לו את מספרו האישי!". אני מגיע, וכמוכן גם ה'מדרגות' ועדי. האמרגנית של בנאי כנראה לא ענתה, והחבר של בוב דילן... הוא כנראה רק שמרעה.

הזמן עושה את שלו. היום, אני עצמי מתחמק מכל מיני יזמים צעירים. ולעומת זאת יש כאלו שלא מתחמקים מהזמנות הזויות. לפני שנים רבות, בשבע ברכות שאפרת ארגנה לחברתה, היא התקשרה לאהוד. לא חשבה שמשוהו יקרה. והנה בתחילת הערב נכנס לו הבנאי המתוק בפשטות עם הגיטרה, התיישב ושימח את החתן והכלה עד השמיים.

...

רוצה להיות קלינאי/ת תקשורת?

תואר ראשון בהפרעות בתקשורת

המכללה האקדמית הדסה ירושלים

עבודה עם אוכלוסיות שונות מילדים ועד הגיל השלישי.

מקצוע טיפולי הכולל הכשרה מעשית באבחון, טיפול ושיקום של לקויות בתחום השפה, הדיבור והשמיעה.

- ◀ החוג להפרעות בתקשורת במכללה האקדמית הדסה הוא מהמובילים והוותיקים בישראל.
- ◀ תצפיות והתנסות מעשית במרפאות שפה, דיבור ושמיעה במכללה וכן בבתי החולים הדסה עין כרם, שערי צדק, הרצוג, בית לוינשטיין, ועוד.
- ◀ רמה אקדמית גבוהה לצד דגש על יחס אישי ולמידה קלינית בקבוצות קטנות.
- ◀ בגוריות/ות החוג משתלבים בשוק העבודה מיד עם סיום לימודיהם.

שכר לימוד אוניברסיטאי *שינה ראשונה חנים לחיילים משוחררים*

50% הנחה בדמי הרישום**

*מותנה באישור משרד הביטחון - תקנת קליטת חיילים משוחררים. **ההטבה לזמן מוגבל

INNOVATE.

HAC

המכללה האקדמית הדסה ירושלים
Hadassah Academic College Jerusalem

אקדמיה מובילה בעולם משנתה

***2292**

נפתלי ואיילת

אל תמשיכו
את דרכו של שרון!

אל תחריבו
את חומש!

לצאת ולחזור

להיות במקום שבו המחשבות בהירות, הרגש נקי וטוב, הגוף פועם את פעימותיו ללא הפרעה. האיוון הוא מקום מבוקש מאוד. ומה שלמדתי לעומק בשנים הללו הוא שהמחשבה שאיוון פירושו שקט תמידי - היא מחשבה לא נכונה, אפילו דמיונית. איוון אין פירושו שקט תמידי, אלא איוון פירושו לגלות שיצאנו כרגע מאיוון, ולסלול לעצמנו שבילים חדשים כדי לחזור. זו תנועה מתמדת, להיות בקיאים ברצוא ובקיאים בשוב.

הרבה פעמים ברור לנו שעבודת הנפש אמורה למנוע מאיתנו כאבים, הפתעות לא נעימות, כעסים פתאומיים, בהלות. אבל איוון אמיתי הוא לא זה שעסוק כל הזמן בלהילחם במה שמגיע לפתחנו ולמנוע ממנו לקרות, אלא האיוון האמיתי מאפשר לנו לעבוד עם מה שמגיע לפתחנו. לקלוט שנבהלנו ולהרגיע את עצמנו. לזהות שמפעע בנו כעס בלתי נשלט, ולייצר מולו אמירה פנימית שתעזור לנו לתת מענה אחר. זה איוון, וזאת השאלה המרכזית שלו: האם אחרי שיש בתוכי הפרת סדר אני אדע ליצור סדר מחדש? ימימה אביטל ע"ה אומרת לנו לשים לב מה משתנה בתוכנו כשאנחנו בעליה או בירידה: "קליטת ההתנדדות האישית - זה צעד גדול". היא מבקשת לקלוט את הרגשות הלא-יציבים, שרגע אחד הם ישנם ורגע אחר כך מתפוגגים. עצם הזיהוי הוא גדול מאוד. לקלוט שיצאנו מאיוון זוהי כבר חזרה לאיוון, כי אנחנו כבר לא מדמיינים שההפרה הזאת היא האמת, ברור לנו שהיא לא דרך הישר שאנחנו מבקשים לעצמנו. ועכשיו אנחנו צריכים לסלול לעצמנו שביל לחזור לעצמנו שוב. "בכל מצב תנסי להחזיר את עצמך לעצמך" (ימימה). זאת הגדלות האמיתית של אדם מאוון, שהוא יודע שמכל מקום שאליו יגיע - יש לו דרך הביתה, אל הבית הפנימי.

חולשות הנפש הן השער לנחוצות הנפש

במהלך השנים הללו עזבתי את הדמיון של השקט הפנימי ששום דבר לא מפריע לו. עזבתי את האשליה של להיות תמיד נחמדה, תמיד טובת לב, תמיד מאירת פנים. הדבר שלמדתי שהכי משתלם להשקיע בו הוא נתיבים להיזכרות פנימית בטוב שלי, גם כשעולה סערה. ואז, תתפלאו, אפשר לחיות חיים טובים מאוד ביחד עם הפרות הסדר. אפשר לחזור לאיוון אמיתי גם מתוך חוסר איוון. אפשר להיות אדם ראוי בעולם גם כשאנחנו חווים רגעים קצת פחות ראויים, שלא היינו רוצים שאחרים ישפטו אותנו על פיהם. אפשר להיות בשמחה שקטה גם ברגעים פחות משמחים.

ימימה אומרת בצורה כל כך פשוטה: "יוצאים מאיוון - וחוזרים. אם את אמיצה כדי לפגוש את חולשתך ולקבל את עצמך כפי שאת, ולכבד את עצמך כפי שאת, עד שאת מגיעה לרגש טוב כלפי עצמך - אז תוכלי לחזור לעצמך". איוון לא מסתיר את רגעי החולשה. איוון אמיתי יודע שרגעי החולשה הם שערים לכניסה פנימה, אל קודש הקודשים שלנו. שערים שמאפשרים לנו להיות טובים באמת. אדם שיודע לחזור לעצמו הוא אדם מאוון.

זה הלימוד העמוק מהשנים הללו של הכתיבה והנגשת הלימוד של ימימה לקהל הרחב שאני זוכה משמיי לעסוק בו כאן, ואת זה הייתי רוצה לברך אתכם ואותי לשמונה השנים הבאות, בחסד ה' עלינו. שנוכה לשערים ונתיבים לחזור לעצמנו תמיד. שנוכה להבין שהחולשות הן לא עונש או תקלה אלא הזמנה אמיתית לגילוי מחודש של הטוב שבנו. שנוכה להרפות מהדמיונות ולחיות את המציאות, ולחיות אותה בטוב, בשמחה, בלימוד מתמיד, בגילוי האור הטמון בכל תורה שאנחנו לומדים, ובעיקר העיקרים - שנוכה ליישם ולראות את האור הזה בחיינו ממש.

תודה גדולה לכם הקוראים, תודה לאכסניה הנפלאה הזאת, ולחיי הגיליונות המאירים שבדרך.

כשביל לכתוב לגיליון הארבע-מאות של קרוב אליך הלכתי אחורה כדי להיזכר מה כתבתי בגיליון המאתיים. כתבתי שם על זה שלא רק הלב שלנו צמא לתורות רוחניות, אלא גם התורות הרוחניות בעצמן צמאות לזה שהלבבות שלנו יפגשו אותן, הן בעצמן רוצות שנלמד אותן והן יקבלו תוקף וממשות בעולם. תנועת התפתחות היא תמיד משני הצדדים, ולכן העלון זקוק לקוראיו בדיוק כפי שקוראיו זקוקים לו. אנחנו הולכים את הדרך הזו במשותף.

כמעט שמונה שנים שאנחנו כאן, בחסדי ה' וברחמי. הזמן נותן לנו מרווח נשימה כדי להפנים את כל מה שאנחנו מקבלים וסופגים כאן מדי שבוע. יש תובנות שאפשר להבין אותן בשכל מיד, אבל ליישם אותן לוקח שמונה שנים. לפעמים הרבה יותר. אני זוכרת שנשענתי על גדר אבן בשכונת רחביה בירושלים כשקיבלתי למייל בטלפון את הגיליון הראשון עם הטור הראשון שלי. כמה עברנו כולנו מאז. התעצמנו והשתכללנו. כמה גדרות אבנים היו לעזרנו כדי להישען. עברנו הרבה ובכל זאת אני רוצה להביא את אחד העניינים העיקריים שאני מרגישה שלמדתי על עצמי בשנים הללו, ודרכו לתת ברכה לכל הטוב שלמדנו ואנו לומדים כאן ביחד.

ליצור סדר חדש

כשעוסקים בענייני עבודת הנפש, אחד המושגים החשובים שאנחנו מבקשים לעצמנו כל הזמן הוא: איוון. לחזור לאיוון.

ישיבה קטנה
גדלים יחד בעוז ובהדר

רוצה לגדול בתורה? רוצה לתקן את ימי ואוירה משמחת?
רוצה להתמלא בצרכים ובטובות גדולות?
תתאמן איתנו בחברה!

ישיבת "עוז והדר" שנתפתחה השנה בחדרה מונה כ-20 תלמידים. הישיבה הוקמה על ידי ישיבת דרך חיים בשעלבים, בשיתוף מרכז ישיבות בני עקיבא והישיבה התיכונית חדרה. הישיבה מיועדת לתלמידים הרוצים להתגדל בתורה ויראת שמים, בעלי משמעת עצמית ושמתח חיים. בישיבה לומדים לימודי קודש בהנמקה ובהיקף, פנימייה, גיבוש חברתי ונבנות בשנה אחת.

<p>תלמיד מחזור א': "הלימוד בישיבה ברמה נכונה מתוך דיבוק תבונה. החברה מנובשים ויש אוירה חברתית טובה מאוד בישיבה. ללמוד תורה בישיבה זה הדבר שבונה אותי. רק מנחה לחזור כל פעם לישיבה"</p>	<p>מ"ר הרב יעקב אריאל שליט"א: "אין ספק שהלומדים בישיבה בחדרה יצליחו בלימודם, ירוו את הוריהם נתת ויגדילו תורה ויאדירו"</p>
--	---

הצטרפו אלינו בשנת תשפ"ג!

לפרטים והרשמה: 052-4045295 | מייל: yhadarhai@gmail.com

ניתן להשיג בחנויות הספרים המובחרות ובאתרי הספרים המובילים

**חדש
במחירי
השקה!**

חדש מספרי הרב שלמה גורן

© סרטווי ישראל

3 כרכים
₪ 180

מהדורה חדשה
משופרת ומהודרת

משיב מלחמה

יצירתו המונומנטלית של מרן הרב שלמה גורן זצ"ל, מייסד הרבנות הצבאית והרב הראשי לישראל. הספר הינו הבסיס והיסוד לכל דיני צבא ומלחמה ונותן מענה לשאלות רוחניות והלכתיות רבות המתעוררות במהלך השירות הצבאי.

חדש!
₪ 60

תורת הארץ

פסקיו והשקפתו של מרן הרב הראשי לישראל הרב שלמה גורן זצ"ל בענייני שמיטה, ארץ ישראל והמצוות התלויות בה. כולל: גבולות הארץ לעניין שמיטה • תקפו של היתר המכירה בימינו • מעמדה של רמת הגולן • קדושת האדם וקדושת הארץ • שמירת הריבונות בהר הבית ועוד...

מבצע מיוחד: לרוכשי שני הספרים יחד משלוח חינם לבית הלקוח

ספרי המור שיווק ומכירת ספרי קודש | להזמנות: 054-6718711
או רכישה באתרי הספרים: "תורה שלמה" | "המדף היהודי" | "אוצר הספרים" | "ספריית עם ישראל"

ספרי המור

למנוח עזר שלוש דקות במקום שבו מסתיימת מנת הקשר
 ופנחות שלנו, ארבעים וארבע את העבודה (והבריאה)
 והתבוננות... בימים אלה לפני הסוף, או להתאסף
 עזר חצי דקה מנוח משלה לנו ומצחיק.

**שיחת
חברים**
 עם מיני יוספי

צעד קטן לאדם. צעד גדול לנפש

אבל חלילה בלי התקשרות לאחד! אפשר ללמוד תורה מאה פעמים או במשך מאה ימים, אבל לא לראות את הקב"ה, נותן התורה. לעומת זאת, יכול להיות יהודי שלמשך דקה או שתיים לפני שהוא מתחיל ללמוד, ואולי עוד פעם נוספת באמצע הלימוד, נזכר בה' יתברך, וכך יוצר שינוי מהותי בלימוד. עד כאן הפירוש הקוצקאי.

האדמו"ר הזקן מבאר את הגמרא בכיוון אחר, וכדרכו - בטוב טעם ודעת. מעניין לראות שהביאור הזה מופיע בחלוקה של התניא לשיעור היומי, בלימוד של כ"ד בטבת, שהוא תאריך היארצייט של האדמו"ר הזקן, שהיה שבוע שעבר. בכל אופן, אדמו"ר הזקן מקדים רקע היסטורי לדברי הגמרא, שבימי קדם, כשהיו לומדים את התורה שבעל פה ממש בעל פה, כדי שיוטמע הלימוד היטב במוח ובלב, נהגו לשנן אותו מאה פעמים.

אתם יודעים, השינון שלהם לא היה סיוזי ומשעמם, אלא עניין חגיגי ומלא שמחה. השינון היה בזמר ובשמחה, עם לחן מיוחד לכל לימוד, לא כמו שכיום הכל נשמע אותו דבר. השירה והזמר היו כל כך מרכזיים, עד שהגמרא אומרת ששינון בלי שירה וזמרה הוא לימוד עם חיסרון גדול.

ובחזרה לאדמו"ר הזקן: הוא מסביר שהחזרה על הלימוד מאה פעמים הייתה הבסיס של כל הלימוד. כמו בחיל האוויר - לפני שמטוס יוצא לדרך, יש נוהל של בדיקות שחייבים לעשות, שמונה או תשע בדיקות קבועות, כך גם מאה פעמים בלימוד. מאה פעמים זאת החובה בשביל לא לשכוח. הפעם האחת מעבר למאה, זאת כבר תוספת שבאה מאהבה. כשיהודי מוסיף עוד אחד מעבר לצורך הבסיסי של הזיכרון, הוא כבר לומד לשמה. אדמו"ר הזקן מוכיח את ההסבר שלו, ממשל שהגמרא נותנת כדי להסביר את המשמעות של אותה פעם נוספת.

שלום חברים! חשבתי הפעם לדבר אתכם על יציאה מאזורי הנוחות. בעולם האימון מקובל לומר, שאדם שרוצה להצליח, לצמוח ולהתפתח באמת, הוא צריך לצאת מהמקום הרגיל והמוכר שנוח לו לפעול בו, ולהגיע למחוזות חדשים. כל עוד אדם פועל רק במקומות שנוח לו איתם, הוא דורך במקום. אדם שלא מוכן לצאת מהבית כשקצת קר בחוץ, או כשלא מוכן להתמיד כשהוא מתקשה בלימוד תורה, מפספס את הצד של ההתחדשות.

ווארט קוצקאי

האדמו"ר הזקן מביא בספר התניא גמרא ממסכת חגיגה, ומבאר שבעצם הנושא שלה הוא ממש העניין הזה - היציאה מאזור הנוחות. בספר מלאכי כתוב: "וְשַׁבְתֶּם וְרֵאִיתֶם בֵּין צְדִיק לְרָשָׁע בֵּין עֹבֵד אֱלֹהִים לְאִשֶּׁר לֹא עָבְדוּ", והגמרא שואלת מה ההבדל בין הביטויים - צדיק ועובד אלוהים, ולעומתם הרשע ומי שמוגדר כאחד שלא עובד אלוהים.

הגמרא עונה, ש'עובד אלוהים' ואשר לא עבדו, שניהם צדיקים גמורים. אלא שיש הבדל אחד ביניהם: "אֵינוּ דוֹמָה שׁוֹנֵה פְּרָקוּ מֵאָה פְּעִמִּים לְשׁוֹנֵה פְּרָקוּ מֵאָה וְאַחַד". הגמרא בחרה בפסוק די מכאיב לתאר את מי ששונה פרקו 'רק' מאה פעמים. השאלה הגדולה היא, למה ההבדל בין המאה למאה ואחד הוא כל כך גדול?

ישנה תשובה בנוסח של ווארט קוצקאי לשאלה הזאת, שאומרת שהמספר 'אחד' מכוון לה' יתברך. הרעיון הוא, שלא דומה מי ששונה פרקו מאה פעמים עם היאחד, דהיינו עם ה' יתברך, למי ששונה פרקו מאה פעמים,

חמור קופץ

אמנם היום יש אפליקציה כדי להזמין מוניות, אבל בימי קדם היו רק חמורים, ובלי אפליקציה. הגמרא אומרת, שבשוק של החמורים משלמים זוז שלם כדי לשכור חמור שילך מרחק של עשר פרסאות. לעומת זאת, בשביל אחת עשרה פרסאות, משלמים כבר תעריף חדש - שני זוזים. העניין הזה נשמע באמת קצת תמוה. איך על תוספת של עשירית המרחק משלמים פי שניים?

כדי להסביר את הקפיצה בחמור, הגמרא מסבירה שהפרסה הנוספת היא מאמץ מיוחד עבור החמור, מעבר לרגילות שלו. אפילו עבור החמור, השינוי הוא מהותי. התוספת גורמת לו לצאת מהרגילות שלו, וזאת משימה לא פשוטה. בלימוד, התוספת של הפעם המאה ואחת מבטאת אהבה גדולה, שאדם מוכן עבור ה' יתברך להוסיף עוד יותר מהרגילות שלו:

"וְלִכֵּן זֹאת הַפְּעַם הַמֵּאָה וְאַחַת הֵיטֵרָה עַל הַרְגִילוֹת שֶׁהִרְגַל מְנַעֲרֵיו שְׁקוּלָה כְּנֶגֶד כָּל, וְעוֹלָה עַל גְּבִיחֵן בְּיָתֵר עַד לְהֵיוֹת נִקְרָא עוֹבֵד אֱלֹהִים".

חברים, נראה לי שיש פה בשורה טובה. לפעמים אם עושים רק עוד מאמץ קטן מעבר להרגל, אנחנו יכולים לזכות בהכפלת כל הפעולות הטובות שעשינו עד עתה. הקפיצה הגדולה שמביאה את השינוי הדרמטי, ומכפילה ומשלשת את ההתקדמות, נמצאת בצעד הנוסף מעבר לרגילות שלנו. צעד אחד מעבר לנוח והמוכר. בעולם המעשה רואים רק צעד אחד, אבל בשביל הנפש יש הכפלה של הערך. צעד קטן לאדם, צעד גדול לנפש שלו.

אברך אתכם, ואתם תברכו אותי, שנוכח למצוא בכל ההיבטים של עבודת ה' את הצעד הקטן שהוא מעבר לאזור הנוחות שלנו. עוד צעד קטן בהקשבה או עוד צעד בהתמדה - ללמוד עוד שלוש דקות במקום שבו מסתיימת מנת הקשב והנוחות שלנו, להפסיק לאכול את הגלידה (הבריאה והטבעונית כמובן...) ביס אחד לפני הסוף, או להתאפק עוד חצי דקה מלומר משהו שנון ומצחיק. בדברים קטנים כאלה יש גדולה אמיתית, והם מקפיצים את ההתקדמות בעבודת ה' למחוזות חדשים. לחיים!

**"השאלה החשובה בחיפוש ישיבה
היא בעצם לאיזה מקום
תוכל להביא את עולמך,
את כל כולך על כל חלקיך,
ויציע לך לימוד ועבודת ה'
שמתקשרים עם כולם"**

הרב שג"ר זצ"ל

**שבת הכרות
בישיבת שיה יצחק**

מי? למי שמחפש לימוד גמרא עמוק, שאר רוח, תורה נוגעת וחבורה משמעותית

מה? לימוד גמרא ומחשבה, התוועדות, סדנה והיכרות עם תלמידים ורבנים

איפה? ישיבת שיה יצחק, גבעת הדגן, אפרת

מתי? סוף פרשת יתרו, י"ח-כ' בשבט, 20-22.1

לפרטים, פנה לטל: 054-530-8118

*הסעות חצונה מירושלים

"אם היו בני אדם מרגישים
במבוקות וערבות טוב המורה
היו משתגשים ומתלהטים אהובי"

ראש הישיבה - הרב יהושע מרדכי שמירט שליט"א

נחלת יוסף
מרכז חסידי נוספים

רחל ציפי

הסבא קדישא מנתניה
שמואל למואל

הרב רב ליאור שליטי י"א
בנשיא הישיבה

ישיבה קטנה 'נחלת יוסף' שכי שומרון

אם מדבר אליך **לימוד בעוצמה** עבודת ד' ברוח חסידית
ובחבורה קדושה מתוך השקעה **בניין האישיות**

בוא לטעום את אוירת בית המדרש המיוחד שלנו

התועודיות
ברוח חסידית

קשר לגדולי
ישראל

בקיאות במרחבי
התורה

יחס וליווי
אישי

לאור הביקוש יום היכרות שני יתקיים אי"ה ביום רביעי י' שבט

לפרטים נוספים - הרב יעקב משה 054-592-4195

עליתי להומש ושם גיליתי

אורי צוקר, ישיבת לב חדש, שילה

כִּיף לָכֶם לְדַבֵּר כִּכָּה אַחַד עִם הַשְּׂנִי? אַתֶּם מְרַגִּישִׁים שְׂבָאֵת מְקַשִּׁיבִים לָכֶם? מֵתַעֲנִינִים בְּכֶם?

כִּמָּה כּוֹחַ יֵשׁ לְחַבְרָה שֶׁבְּנוּיָה מִמֵּלֵא חֲלָקִיקִים שֶׁמְסַרְבִּים לְהִתְמַסֵּר לְהִיוֹתָם חֲלָקִיקִים? צִיבּוֹר שֶׁמּוֹרֵכֵב מֵאוֹסֵף אֲנָשִׁים שֶׁלֹּא רוֹצִים פְּשוּט לְהִיוֹת חֵלֶק מִמֶּנּוּ, אֲלֵא מְגַסִּים לְהִדְחֵף לְמִרְכּוֹ?

תִּרְשׁוּ לִי לְשִׁתֵּף בְּחֻוּיָה אִישִׁית.

בִּיחַד עִם עוֹד עֲשֵׂרוֹת אֲלָפֵי אֲנָשִׁים עֲלִינוּ, מִשְׁפַּחְתִּי וְאֲנִי, לְחוֹמֵשׁ. חוֹץ מֵהַחֲשִׁיבוֹת הַגְּדוֹלָה שֶׁל עֵצֶם הַמַּעֲשָׂה, וְהַזְכוּת לְהִיוֹת שׁוֹתֵף בְּמִשְׁהוֹ לְבִנְיַן הָאָרֶץ הַקְּדוּשָׁה שֶׁלָּנוּ, הֵייתָ עוֹד נְקוּדָה שֶׁהֵייתָ מְאֹד מִשְׁמַעוֹתֵי לִי.

עֵצֶם הֵייתָ חֵלֶק מִמִּשְׁהוֹ.

לְאוֹרֵךְ הַדְּרָךְ הַסְּתַכְלֵתִי מִסְבִּיבֵי וְנִשְׁמַתִּי עֵמוּק אֶת הַכֹּלֵל, הַהוּא שֶׁבְּדֶרֶךְ כֹּלֵל אֲנִי מֵתַעֲלֵם מִקִּיּוּמִי. לְמִשְׁךְ כִּמָּה שְׁעוֹת זָכִיתִי לְהִיוֹת פֶּרֶט קֶטָן וְזִנִּיחַ בְּתוֹךְ מִשְׁהוֹ גְּדוֹל.

זֶה בְּאֵמֶת לֹא הָיָה אֲכַפֵּת לְאֲנָשִׁים אִם אֲוִרֵי צוֹקֵר נִמְצָא שֶׁם אוֹ לֹא, אִם הֵייתָ נֶעֱדַר מֵהָאִירוּעַ אֲנָשִׁים לֹא הָיוּ חֲשִׁים בְּחִסְרוֹנִי, אֲפִילוֹ הַסְּטִיִּסְטִיקָה לֹא הֵייתָ מִשְׁתַּנָּה. וּבְכֹל זֹאת בְּאִתִּי לֹא כְּדִי לְעִמּוּד בְּקִדְמַת הַבְּמָה, אֲלֵא כְּדִי לְהִיוֹת פְּשוּט חֵלֶק, וְזֶהוּ.

אֲלֵא שְׂבָאוֹפֵן מִפְתִּיעַ, מִמֶּשׁ לֹא הִרְגַּשְׁתִּי פֶּרֶט קֶטָן וְזִנִּיחַ. לְכַמָּה שְׁעוֹת הִרְגַּשְׁתִּי מֵלֵא מִשְׁמַעוֹת, לֹא בְּגִלְל מִי שְׂאֲנִי, אֲלֵא מֵעֵצֶם הֵייתָ חֵלֶק מִמִּשְׁהוֹ גְּדוֹל.

מִי שְׂחוֹשֵׁב שְׂצִרִיךְ לְעֵלוֹת לְחוֹמֵשׁ כְּדִי לְחִיוֹת בְּתוֹדַעַה הַזֶּה, בְּאֵמֶת חִי בְּסִרְט.

בְּעֵצֶם אֲנַחְנוּ שֶׁם, רַק צִרִיךְ לְגַלוֹת אֶת זֶה.

לֹא מֵאֲמִינִים? קַחוּ תְּרִיגִיל קֶטָן.

מָה הַהֲגֵדֶרָה הַעֲצִמִית הַכִּי פְּנִימִית וְעִמּוּקָה שֶׁלָּכֶם? שְׂאֵתֶם יִפִּים? נוֹ, בְּאֵמֶת. שְׂאֵתֶם חֲכָמִים? וְאִם חֲלִילָה תִּפְסִיקוּ לְהִיוֹת כְּאֵלָה כִּבֵּר לֹא תִהְיוּ אַתֶּם? שְׂאֵתֶם טוֹבִים? מִתְקַרֵּב, אֲבָל עֲדִינִי לֹא מִמַּצָּה.

אִם תִּחְפְּרוּ עוֹד טִיפָה תִּגְלוּ שֶׁהַהֲגֵדֶרָה הַיְחִידָה שֶׁלֹּא תִלוּיָה בְּשׁוֹם דִּבְרָה הִיא הֵייתָכֶם יְהוּדִים. אוֹ בְּמִלִּים אַחֲרוֹת, הֵייתָכֶם חֵלֶק מֵהַנְּצִיגוֹת הָאֵלוּקִית בְּעוֹלָם.

תִּנּוּ שְׁנִיָּה לְאֲסִימוֹן לִפּוֹל. זֶהוּ בְּדִיוֹק, זֶה מִמֶּשׁ אוֹתָהּ הַגְּדֵרָה פְּנִימִית שֶׁל כֹּל מִי שֶׁנִּמְצָא סְבִיבְכֶם.

תִּפְסַתֶּם? הַמִּשְׁמַעוֹת הַפְּנִימִית וְהַעֲמוּקָה כִּיּוֹתֵר שֶׁלָּנוּ הִיא הֵייתָנוּ חֵלֶק. חֵלֶק אֶלֹּהֵי מִמֶּעַל מִמֶּשׁ וּמִמִּילָא חֵלֶק מִכֹּלֵל שׁוֹזוֹ הַהֲטַבְעָה הִיסוּדִית שֶׁלּוֹ. וְדוּוּקָא שֶׁם, בְּמִקּוֹם שֶׁנִּרְאָה כְּאִילוֹ הוּא מוֹחֵק אוֹתָנוּ, אֲנַחְנוּ מוֹצִיאִים אֶת עֲצִמָנוּ בְּאוֹפֵן הַרְבֵּה יוֹתֵר אֲמִיתִי.

לְהִיוֹת חֵלֶק זֶה לְהִיוֹת שֶׁלֵם.

A53 טִיפִי 2, אֲקֶשֶׁן!

”אֲזֵ מָה אַתָּה אוֹמֵר, יוֹשְׁבִים מִחַר בְּעֵרֵב??”

”נִשְׁמַע סְבִיבָה, תִּשְׁלַח בְּקִבּוּצָה וְאֲנִי אֲתַקְשֵׁר לְאֲבִירִי.”

”וְאוֹי, מָה זֶה לֹא מֵתֵאִים לִי שֶׁהוּא יִגִּיעַ, הוּא מְגִיעַ וּמִיד תּוֹפֵס אֶת הַבְּמָה.”

קֶאֶט, קֶאֶט, קֶאֶט.

מָה הַבְּעִיָּה שֶׁלְךָ עִם זֶה שְׂאֲבִירֵי תּוֹפֵס אֶת הַבְּמָה? אִיזוֹ בְּמָה בְּכֹלֵל? מָה, אַתָּה חִי בְּסִרְט?

אֲזֵ זֶהוּ, שְׂכוּלְנוּ חַיִּים בְּסִרְט.

לְסִרְט שֶׁלִי קוֹרְאִים ”אוֹרֵי צוֹקֵר”, אֲנִי הִשְׁחַקְנִי הָרֵאשִׁי וְהַחֲשׁוֹב בְּיוֹתֵר, כֹּל הַשְּׂאֵר הֵם שְׁחַקְנֵי מִשְׁנָה, נִיֻּצְבִים, אוֹ כְּאֵלוֹ שֶׁנִּכְנְסוּ לְסִרְט בְּטַעוֹת וְהִיָּה עֲדִיף שֶׁבְּכֹלֵל לֹא יִהְיוּ.

מָה שְׂאֲנִי לֹא עוֹשֶׂה אֲנִי מְרוֹכֵז בְּעֵצְמִי וּבְאוֹפֵן שֶׁהַחֲבֵרָה תּוֹפֵסֶת אוֹתִי, דוֹרֵשׁ מִקְסִימוֹם תְּשׁוּמַת לֵב וִיחָס. אֲפִילוֹ אִם אֲנִי יוֹשֵׁב בְּצַד אֲנִי מִצַּפֵּה שְׂכוּלֵם יִרְאוּ כִּמָּה הוּא שִׁיּוֹשֵׁב בְּצַד כִּזָּה שְׁקֵט, עֲדִין וְצִנּוּעַ. הַדְּבַר הַזֶּה מְגִיעַ עַד הַרְמָה הָאֲבִסוּרִית שְׂאֲפִילוֹ כְּשֶׁאֲנִי מְקַשֵּׁב לְמִישֵׁהוּ אַחֵר, אֲנִי חֲצִי מְקַשֵּׁב וְחֲצִי עִסוּק לְטַפּוֹחַ לְעֵצְמִי עַל הַשְּׂכָם, כִּמָּה הַהֲקַשְׁבָּה שֶׁלִי מִיוֹחֲדָתִי, וְהַלוֹוֵאֵי שֶׁגַם הוּא שֶׁם לֵב לִזְהָ.

בְּקִיצוֹר, אֲנִי בְּקִדְמַת הַבְּמָה, אֲנִי וְאִין בְּלִתִּי.

וְאוֹ מְגִיעַ הַרְגַע הַמְּלַחֲצִי הַזֶּה, שְׁמִישֵׁהוּ יוֹתֵר מְרִשִׁים מִמֶּנִּי נִכְנָס לְחִדְרִי. הַשְּׁחַקְנֵי הָרֵאשִׁי מְקַבֵּל לְפִתַע תִּפְקִיד שׁוֹלֵי וְזִנִּיחַ שֶׁל נִיֻּצֵב בְּסִרְט שֶׁל מִישֵׁהוּ אַחֵר. פְּתֵאוֹם אֲנִי לֹא יִכוֹל לְהַמְשִׁיךְ לְדַמְיִין שְׂכוּלֵם עִסוּקִים בִּי וּבְכַמָּה שְׂאֲנִי מִיוֹחֲדִי.

כֵּן, בְּדִיוֹק, לְדַמְיִין.

הִרִי אֵף אֶחָד לֹא בְּאֵמֶת עִסוּק בִּי כֹל הַזֶּמֶן. כּוֹלֵם, בְּדִיוֹק כְּמוֹנִי, עִסוּקִים בְּלְדַמְיִין שְׂכוּלֵם עִסוּקִים בְּהֵם. כֹּל אֶחָד חִי בְּסִרְט שֶׁל עֲצִמּוֹ, וְכֹל אֶחָד הוּא שְׁחַקְנֵי רֵאשִׁי. רַק שְׂבִדְרִי כֹלֵל אֲנִי מִצְלִיחַ לְהַתְעַלֵּם מֵהַעוֹבְדָה הַמַּעֲצֵרֶת הַזֶּה, שְׂאֲנִי לֹא בְּאֵמֶת מֵעִינִין כְּמוֹ שְׂאֲנִי חוֹשֵׁב, עַד שֶׁנִּכְנָס הַמְּסַמֵּר הַתּוֹרֵן וְגוֹרֵם לִי לְהִרְגִישׁ אֶת מָה שְׂאֲנִי יוֹדֵעַ וּמְדַחֵיק, שְׂאֲנִי בְּסֶךְ הַכֹּל עוֹד שְׁחַקְנֵי בְּסִרְט הַגְּדוֹל שֶׁל הַחַיִּים.

תִּסְתַּכְלוּ רַגַע מִסְבִּיב.

טוֹב לָכֶם לְחִיוֹת בְּתוֹךְ יָם שֶׁל אֲנָשִׁים עִם כֶּתֶר עַל הָרֵאשׁ שֶׁכֵּל אֶחָד בְּטוֹחַ שֶׁהוּא הַמֶּלֶךְ? אוֹסֵף שֶׁל פֶּרְטִים שְׁחַיִּים בְּעִיקָר אֶת עֲצִמָם?

טאיו • מטבחים

שוברים את המחירים!

עקב הביקוש שבוע אחרון למבצע!

20% הנחה
למזמינים מטבח חדש

**שואב אבק דייסון
במתנה!**

לקוראי בקרוב אליך המזמינים השבוע
5% הנחה נוספים

אספקה עד 60 יום

תגורה

הכנסו לאינסטגרם שלנו
להרשמות תמטבחי עוזרי נשימה

*בכפוף לתקנון | בתוקף עד 14/1/22 | התמונה להמחשה בלבד | ט.ל.ח

www.tau.co.il

יד חרוצים 16, תלפיות ירושלים

***9902**

האם טוב להעריך רבנים ואדמו"רים, או שהערצה לוקחת אותך למקומות לא טובים.

הצד המואר והצד האפל

הרב נעם שפירא

בית הספר לתורת הנפש

הערצה, כמו כל דבר אחר בחיים, צריך לברר ולבנות בסדר של שלשה שלבים כמו שלמדנו ממורנו הבעל שם טוב: הכנעה, הברלה והמתקה:

הכנעה:

קודם כל, אנחנו צריכים לשים לב איזה חלקים לא טובים בתוכנו משתמשים בהערצה הזו:

קודם כל, יש כאן "תירוץ" להישאר בקטנות שלנו. הרי מצד אחד אני כל כך מוגבל וקטן, ומצד שני יש מישהו שהוא כל כך גדול ומוצלח, שממילא אין לי שום אפשרות להגיע לגדול שלו, אז "מותר לי" להישאר בקטנות שלי, "תמורת" קשר ההערצה לאדם הגדול.

ויותר מזה, מכיון שאני קשור לאדם כל כך גדול ונערץ, אני הופך פתאום להיות "שווה", זה גם "מכפר" לי על קטנויות ונפילות שלי, וגם מאפשר לי להתנשא על אחרים, על כל מי שלא קשור לדמות הכל כך נערצת הזו.

כמובן, שאחת מ"תופעות הלוואי" הקשות והמצערות של הקשר הלא בריא הזה, היא הערצה ללא הבחנה, אל דמויות שבסופו של דבר מתגלות כשפלות גם בעצמן.

הברלה:

בשלב השני אנחנו צריכים למצוא את הנקודות והאופן, שבהם אנחנו מחזקים את החלקים הטובים שלנו באמצעות הקשר אל הדמות הנערצת:

קשר נכון כזה נותן קודם כל השראה. נגיעה אל גבהים שללא הקשר הזה אין לי יכולת לדעת עליהם בכלל, ובזכות הקשר וההערצה נפתח לי חלון אל סדרי גודל אחרים. כך, אומרים חז"ל, "צריך אדם לומר מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי אברהם יצחק ויעקב". הקשר אל הדמות הגדולה מרים אותנו מהקטנות, ומזין את הנקודות החזקות והגבוהות שבדרך כלל נעלמות בתוכנו.

שמנו לב? באופן הזה, ההערצה לא מצדיקה פסיכיות וקטנות שלי, להפך! היא מציבה בפנינו דרישה להתאמן ולהפיק מעצמנו גם מה שעד עכשיו אפילו לא האמנו שקיים בנו.

המתקה:

בסופו של דבר, אנחנו יכולים לחזור גם אל החלקים הנמוכים שלנו, וליצור בהם תיקון באמצעות הכח שקיבלנו מההערצה המבוררת: הרגשת הקטנות שלי, מתוך הכרת הפער שביני לבין הדמות הגדולה והנערצת, יוצרת איוון בנפש, והופכת את הקטנות שלי לגורם חיובי. אני זוכר תמיד שאמנם אני קשור לדמות גדולה (שגם עוזרת לי לבטא יותר חלקים טובים שהיו נעלמים עד עכשיו), אבל אני עצמי עדיין שקוע בקטנות, ולכן לא יכול להתנשא על אף אחד אחר. הקטנות שלי גם מזכירה לי שאני צריך להיזהר לא להיתפס בטיפשות אל דמויות שרק יוצרות אצלי אשליה של התקדמות, ומזינות נסיונות שווא שלי לפתור בצורה עקומה את התסכולים הפנימיים שלי.

ואז, נוצר בזכות הקשר עם דמות גדולה ונערצת איוון בריא בין שני הצדדים שלנו, הצד הגבוה והמואר, עם הצד הנמוך והאפל (אבל המציאותי) שלנו, כאשר שניהם יחד מאזנים זה את זה, ומעמידים אותנו במצב של תנועה מתמדת של התקדמות ללא גאווה, ומודעות עצמית ללא שקיעה בעצמנו.

כן!!

הרב ישי אלגזי

מטפל רגשי ומרצה למחשבת ישראל

בוודאי להעריך. אפילו בטרורף. עד כאן התשובה. עכשיו נסביר:

"אמונת חכמים" זה בסיסי: "וַיֵּאֱמֵנוּ בְּה' וּבְמֹשֶׁה עֲבָדָיו". הספרים גדושים בחשיבות אמונת חכמים. אמונה! לא רק התחברות לחכמים או הליכה בדרכי חכמים. א-מ-ו-נ-ה! שהיא ההפך מ"ידיעה" בה אני נמצא בעמדת החוקר והבודק. אני מאמין. והו.

אחרי משה - המנהיג הראשון - הלכו בני ישראל באמונה, וכך גם כלפי צדיקי הדור שבכל דור הגישה הבסיסית היא: אמונה.

אנו ב"דור דעה" (=דור הגוגל) והתרגלנו לחשוש ולהטיל ספק בכל דבר. זה כשלעצמו יכול להיות טוב, אבל הבעיה היא שדברים רבים שאנו מטילים בספק אין אנו פועלים בגלל זה אחרת (מישהו עבר לתחבורה ציבורית בגלל ריבוי התאונות ברכבים פרטיים? מישהו נמנע מלעשות ניתוח חיוני בגלל הספק שמא הרופא "רק רוצה להרוויח"?) ואילו נושאים ספציפיים כמו הנושא הנידון גורמים לנו לספק ולקחת שתי צעדים אחורה.

לפני שנטיל ספק נבין שבנאדם טראומטי לא צריך להוריש טראומות לילדיו או שומעי לקחו. זה שמצאנו רמאים ונוכלים לא צריך לגרום לנו לאבד את האמונה הטהורה באנשים צדיקי אמת. וכן, עד כדי הערצה. כמה צדיקי אמת יש וכמה מתחזים? אין בכלל פרופורציה.

בסוף הילדים שלנו יעריצו, אבל את מי שלא חלמנו שיעריצו - שחקני כדורגל, קולנוע או כל דמות אחרת שלא לרוחנו שאליה תופנה ההערצה. אבל כשיראו את הוריהם מעריצים דמות תורנית-רוחנית, תהיה להם דוגמה ברורה מי מושא להערצה.

אגב, אין זה אומר שדמותך שלך מיטשטשת או לא באה לידי ביטוי! ממש לא! לכל אחד יש חובה גמורה לעבודת ה' העצמית שלו לפי יכולותיו וכשרונותיו, אך מאידך, את ההשראה והכוח אתה שואב מההתקשרות למורה הדרך הרוחני שלך.

ומעל לרבנים וצדיקים ישנם צדיקי הדור, אלו ש"נולדו בפסגת ההר". וכפי שאומר המדרש: "אין דור שאין בו כמשה" (ב"ר פנ"ו), ומפרט בספר התניא (פמ"ב): "בכל דור ודור יורדין ניצוצין מנשמת משה רבנו ע"ה ומתלבשין בגוף ונפש של חכמי הדור עיני העדה ללמד דעת את העם וליידע גדולת ה' ולעבדו בלב ונפש" (תניא מב). מולם אנחנו בוודאי מתבטלים בהערצה ובשמחה.

ענייניך רזאנות את

האחריות עלינו

הרבנית עידית שילה

מכללת אורות ישראל

אם אנחנו מעריצים מישהו, אז הוא נערץ? או אולי הוא חס וחלילה עריץ? אולי אפילו בלי שהוא התכוון, בלי שהוא עשה שום דבר רודני, אלא סתם מכוח העמדה הנפשית של המעריך כלפי הנערץ.

איך הערצה יכולה להפוך לעריצות? קל יותר להסביר את זה באמצעות מערכת היחסים בין הורים לילדיהם, מערכת שבה כולנו היינו פעם מעריצים ונערצים. אחד מהשלבנים המוקדמים של קשר בין הורים לילדים, הוא הערצה: "לאבא שלי יש סולם/ מגיע כמעט עד שמיים/ ואבא שלי הוא הטוב מכולם/ ואבא שלי הוא הכי בעולם" שרנו כולנו במילים אלו או אחרות להורים שלנו, ורצינו להיות כמו אמא ולהתחתן עם אבא. וכמה זה היה כיף ומתיש גם יחד, להיות גיבורי-העל של הילדים שלנו. אבל למרבה השמחה הם צמחו, וגם אנחנו. תארו לכם שהיינו נתקעים בשלב הזה, מאמינים כהורים או כילדים לדימוי האשלייתי הזה. האם אפשר היה לצמוח בתוכו? להתפתח? לפתח כישורים אישיים? כאשר מולך עומד מודל שלעולם אינו טועה, אינו חלש ואינו פגיע? כי זו הערצה - ליחס כוחות-על לבני אנוש, לתת להם כוח על-אנושי. אמן בדימוי הזה עלול ליצור מציאות של עריצות.

ההתבגרות של ילדינו מעמידה אותנו בפני המציאות - שכולנו בני אדם, וכולנו ראויים להערכה, יש לנו מה ללמד, אבל אנחנו לא גיבורי על אלא בני אדם. וגם ילדינו הם בעלי אישיות משלהם, והם לומדים, אבל גם מלמדים אותנו, ויש להם בחירות ורצונות.

הערצה היא שלב בו אין לאדם אישיות עצמאית והוא ניזון מהחשיבות האינסופית שהוא נותן לאדם אחר. ההשתייכות הזו נותנת לו כוח מניע חזק, אבל תלות כזו יכולה לגרום לו לא להיות נאמן לעצמו, לבטל את אישיותו, לחקות את הדמות הנערצת, ולקבל על עצמו לרצות את הנערץ. ככה קונים עריץ, וככה חוסמים את אור הבהירות האישית וההתפתחות.

זו זכות להשתייך ולקבל הדרכה. לא להיות פרטיזנית שלוחמת לבד בבבלול שקיים בעולם, אלא לחמת בגודים בהם יש תורת לחימה ורוח מפקד, להשתייך לחבורה, לקהילה, לקבל פרספקטיבה והדרכה ממי שכבר עבר את המבוך ורואה אותו מלמעלה - כפי שמסביר המסילת ישרים. בשביל לקבל הנהגה כזו צריך לדעת לקבל סמכות, להעריך ולכבד את הרב. וזה מנדט עם גבולות, גבולות של הלכה ותורה, של מרחב ובחירה. לתת אמן קוראים לזה - ומה שנותנים, אפשר גם לקחת... כל אלה הם בגדר הערכה, אבל לא הערצה שהיא התבטלות מוחלטת כלפי הנערץ.

בתורה ס"ה בליקוטי מוה"ר מדריך רבי נחמן את בעל השדה (הצדיק) איך להצמיח את האילנות (נפשות תלמידיו). כמה חשוב לשמור על מרחב בין אילן לאילן, שנוף של אילן אחד לא יאפיל על הצמיחה של אילן אחר. על הדרכה אחת חשובה רבי נחמן מדגל בתורה זו - להזהיר את בעל השדה שלא יטיל צל שאינו מאפשר לאף אחד לצמוח, לפרוש את כנפיו, להניב את פירותיו האישיים. אולי בגלל שזו האחריות שלנו, לא להיכנס לשדות בהם בעל השדה מטיל צל ולא אור שמאפשר לצמוח למדרגת "ושכנתי בתוכם" - בתוך כל אחד ואחד.

התאבקות

הרב נחמיה רענן

ראש ישיבת הבקעה, שדמות מחולה

המושג הערצה ששגור בלשונו יכול להתפרש בדרכים שונות וכדאי להבחין ביניהן.

הערצת הרב יכולה להתפרש כביטוי של כבוד והערכה גדולה שרוכש התלמיד כלפי רבו וההערצה במונח הזה היא טובה ורצויה. אולם במידה והערצת הרב מגיעה לכדי התבטלות גמורה של התלמיד כלפי רבו, היא עלולה לפגוע ביכולת התלמיד להפוך לעובד ה' עצמאי.

בנוגע ללימוד תורה, למדנו מדברי ר' חיים מוולוז'ין בפירושו למשנה באבות "הוי מתאבק בעפר רגליהם", שאסור לתלמיד לבטל דעתו בפני דעת רבו. עליו להעמיד את דברי רבו בכור הביקורת ואם יש לו קושיות אסור לו להחשות:

ואסור לו לתלמיד לקבל דברי רבו כשיש לו קושיות עליהם, ולפעמים יהיה האמת עם התלמיד, וכמו שעץ קטן מדליק את הגדול, וזה שאמרו יהי ביתך בית ועד לחכמים והוי מתאבק מלשון "וואבק איש עמו", שהוא ענין התאבקות מלחמה, כי מלחמת מצוה היא. וכן אנו נגד רבותינו הקדושים אשר בארץ ונשמתם בשמי מרום המחברים המפורסמים וספריהם אתנו. וניתן לנו רשות להתאבק וללחום בדבריהם ולתרץ קושייתם, ולא לישא פני איש רק לאהוב האמת. וזהו שאמרו הוי מתאבק כנזכר לעיל, אך בתנאי בעפר רגליהם, רצה לומר בעונה והכנעה ולדון לפנייהם. [ציטוט בדילוגים]

למדנו מדברי ר' חיים שעל התלמיד לפתח מחשבה עצמאית ולעמוד על דעתו ולהיאבק עם רבו על הבנת דברי תורה ["הוי מתאבק"]. כמובן שבמקביל עליו לזכור את מעמדו כעפר לרגלי רבו ["בעפר רגליהם"].

גם בנוגע לעולם של עבודת ה', על התלמיד לפתח עצמאות. הוא זקוק אמנם להכוונה והדרכה של רבו כדי להתקדם בתהליך בירור דרכו, אבל היעד הסופי צריך להיות עמידה עצמית על דרכו בעבודת ה'.

כך למדנו מדברי ר' שמחה בונים מפשיסחא:

הרבי ר' בונם זי"ע אמר, אשר כל אברך הנוסע בפעם הראשון אל הצדיק ולהסתופף בצל החסידים - צריך לדעת המעשה מרבי אייזיק ר' יעקעלע'ש מקראקא. כי על ידי נסיעתו לצדיק ולרבי, נודע לו כי האוצר טמון בביתו ממש.

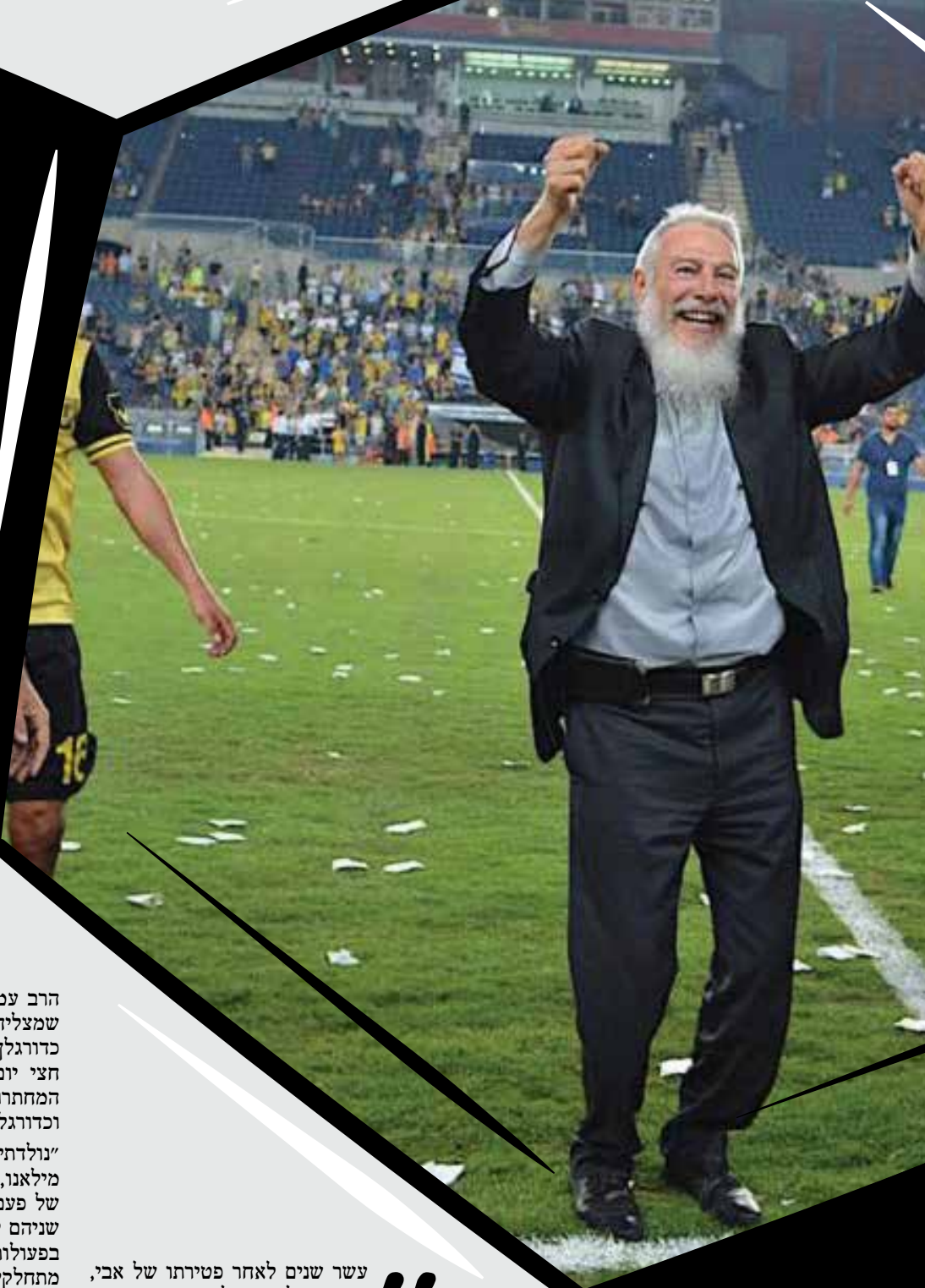
המעשה "מרבי אייזיק ר' יעקעלע'ש מקראקא" הוא הסיפור הידוע על האוצר מתחת לגשר. ר' אייזיק חלם שהאוצר נמצא מתחת לגשר, אבל כשהגיע לגשר הבין שהאוצר נמצא בביתו מתחת לתנור. כך צריך להיות היחס של החסיד לרבו. לרבי יש תפקיד חשוב מאין כמותו של הכוונה והדרכה, אבל לבסוף על החסיד לעבור את התהליך בעצמו ולחשוף את האוצרות שטמונים בנפשו.

הרב של הכדורגלנים

הרב עמי פייקובסקי נולד בבית של לוחמי מחתרת, גדל ככדורגלן ובלי תכנון מצא את עצמו בלוס-אנג'לס מנקה את הראש מטרומות הצבא במשך שלושים ושש שנה > מופתים מדהימים של הרבי מליובאוויטש ודבקותו בחיפוש האמת הפכו אותו לחסיד נלהב ואיש עסקים שמשמש גם כרב של ספורטאים ואוהדים.

דרור יהב

הרב עמי פייקובסקי (יליד 1952) הוא איש שמצליח להכיל בתוכו עולמות מגוונים: כדורגלן לשעבר, איש עסקים וחסיד שלומד חצי יום בכולל; בן למשפחה של לוחמי המחתרות, שמשמש כרב של ספורטאים וכדורגלנים ומקרב אותם לאביהם שבשמיים.

"נולדתי בצפון הישן של תל אביב, באזור כיכר מילאנו, רחוב יהודה המכבי - לב החילוניות של פעם. אבי שלמה ואמי שושנה ע"ה היו שניהם לוחמי לח"י, ואבי בילה לילות רבים בפעולות מחוץ לבית. חברי המחתרת היו מתחלקים לחוליות שחבריהן לא הכירו אחד את השני כדי לשמור על מידור, כך שכאשר הבריטים יעצרו אחד מהם הוא פשוט לא יוכל להסגיר אף אחד.

"סיפרה לי פעם ברוריה ברגשטיין, חברת לח"י שנשפטה בזמנו למאסר עולם והצליחה לברוח מהכלא, וממש לאחרונה חגגה יום הולדת מאה, שבמחתרת היו נזהרים עד כדי כך שלא היו מתארחים זה אצל זה, מחשש להלשנות. הכל היה סודי מאוד. ובכל זאת, בביתנו לנו לא פעם לוחמים שהסתתרו אצלנו. חברי הקבוצה של אבי היו באים להיפגש בבית של הוריי. הם ידעו שהבית שלנו שונה, כי אמא, מה שיש לה בבית - היא תיתן. בשבילים היא הייתה גיבורה אמיתית, וברוריה כינתה אותה 'האמא של המחתרת'.

עשר שנים לאחר פטירתו של אבי, ביקשתי להזמין לאזכרה את ראש הממשלה לשעבר ומנהיג הלח"י, מר יצחק שמיר. הוא כבר לא היה פעיל מבחינה פוליטית וישב במשרד בתל-אביב. קניתי בדיוטי-פרי עט מרשים שתכננתי להעניק לו כמתנה, והוא קיבל אותי יפה באומרו שאבי, שלמה פייקובסקי ז"ל שהיה חבר לח"י, היה אדם מרשים - כשהוא נכנס לחדר, לא היו צריכים להדליק את החשמל. שמיר אמר כמה אהב את אבא שלי, ומאחר והוא ידע שאני חב"דניק הוסיף עוד משהו. 'דע לך - נשיאים טועים, ראשי ממשלות טועים, שרים טועים, מלכים טועים, אבל הרבי שלך אף פעם לא טעה'.

"העזתי ואמרתי לו שהוא עצמו הלך לוועידת מדריד בשנת 1992, למרות שהרבי אמר שאסור לעשות זאת כי הדבר ייגמר באסון לאומי. שמיר דפק על השולחן ואמר: 'נו, הרי התחלתי את השיחה בכך שהרבי לא טעה, נכון?'"

לטיוול בעולם, להירגע קצת. קיבלתי את ההצעה וטסתי לארה"ב. זה היה בשנת 1974, ולא תיארתי לעצמי שאשאר באמריקה 36 שנה. עברתי בכל מיני מקומות ובסוף התיישבתי בלוס-אנג'לס, שם המשכתי לשחק בקבוצת 'מכבי לוס-אנג'לס'. כן, באמת היה דבר כזה פעם. זו היתה קבוצה חצי-מקצועית מצוינת שזכתה חמש פעמים באליפות ארה"ב".

המנה שהפכה את הבטן ואת החיים

איך הגעת ליהדות?

"שיחקתי בקבוצה עם חבר בשם רמי דואק. בשלב מסוים הוא

ככה נדבק בה התואר שחקנו אחר כך על מצבתה".
הבית שגדל בו היה מאוד לאומי, 'חירותניק' בלשון הימים ההם, בתקופה שבה המדינה כולה התחלקה למחנות. מי שלא היה מהמחנה הפוליטי הנכון, נשאר בחוץ. "לאחר פירוק הלח"י אבא חיפש עבודה. באותם ימים שלטו בארץ מפא"י ומפלגות השמאל, והוא בא מהימין, כך שהיה לו קשה מאוד למצוא עבודה. רק מי שהיה לו פנקס ארום של ההסתדרות יכול היה לקבל עבודה. אבא הלך לעבוד בהסתדרות העובדים הלאומית, הוא התחנן לקבלנים שיתנו עבודה גם לחירותניקים. הוא היה רוכב עם האופניים לטייח ולמסגר, מסדר לאנשים עבודה, ובחזרתו הביתה אומר לנו 'הצלתי אדם מהתאבדות'. המצב היה כל כך בלתי-נסבל עד שבלי העבודה שהוא היה מארגן לאנשים, לא היה להם מה לאכול. בתור ילד הייתי הולך איתו לפעמים.

הוא גם היה חבר במקהלה ששרה את שירי המחתרות, כך שהייתי מאוד מחובר לרוח ולהווי הלאומי שספגתי בבית".

הסוד שלא התגלה עד היום

שמירה על סודיות הפכה לחלק מהד.ג.א של לוחמי המחתרות, והיא נמשכת עד עצם היום הזה. "כשהייתי נער ביקשתי מאבא שיספר לי סוד צבאי, והבטחתי שלא אספר לאף אחד. אבא פתח את הבוידעם שלנו בבית והוציא מזוודה. הוא אמר שהיא השתתפה ברצח של הרוזן ברנדוט (דיפלומט שבדי שתיווך בין ישראל לערבים במלחמת השחרור ורצה להעביר את ירושלים לידי הערבים, עד שנורה למוות בידי אנשי לח"י, ד.י). שאלתי את אבא, 'מי עשה את זה?', הוא רק ענה בשקט 'לא יודע' והמשיך לשותק. אינני יודע מה היה תפקידו ותפקיד המזוודה בכוח, אך כנראה שהוא השתתף בפעולה. אנחנו באמת לא יודעים עד היום.

"סיפורתי את הסיפור הזה ליצחק שמיר כשנפגשתי איתו, ואמרתי: 'הדור שלכם כבר מזדקן, כולכם עוזבים את העולם, אולי תספר סוף-סוף מה קרה?'. שמיר לקח לידיו פטיש עץ ששמר עוד מימיו כיושב-ראש הכנסת, דפק על השולחן ואמר: 'תגיד לי, מה שלום הרב הזה? ולמה לא שומעים את החסיד ההוא יותר?' הוא פשוט החליף נושא כאילו לא שוחחנו זה עתה על עניין שונה בתכלית. כך זה היה אז, האנשים הללו חיו במחתרת בכל רמ"ח איבריהם, ועד יומם האחרון לא גילו סודות".

פייקובסקי השקיע את חייו בכדורגל. כבר מגיל שבע החל לשחק במועדון בית"ר תל אביב ועבר את כל הרמות - החל מקבוצת ה'גזולים', ילדים, נערים ונוער, עד שהגיע לקבוצת הבוגרים. את שירותו הצבאי עשה בצנזורה הצבאית: "קיבלתי תפקיד שאפשר לי לשחק - הייתי שליח שמביא ומחזיר את שקי המכתבים הצבאיים מבידיקת הצנזורים, ובימים שהיו לי אימונים הייתי מביא פחות שקים כדי שהעבודה תסתים מוקדם...".

"ברדיוק כשהשתחררתי מצה"ל פרצה מלחמת יום הכיפורים. גויסתי למילואים ומוניתית לעזור רופא, למרות שלא היה לי רקע. היינו מפנים פצועים לבית הרפואה 'מאיר' בכפר-סבא, ולעתים נכנסתי פנימה עם הפצועים. הרופא שהיה שם חיבב אותי ורצה שאכנס גם לחדר הניתוח, אבל המראות שראיתי שם הפכו אותי לא יכולתי לישון בלילה.

"בעקבות זאת הלכתי לפסיכולוג צבאי, והוא הציע לי לצאת

התחיל לחזור בתשובה, ויום אחד, בשעה שצפינו ביציע במשחק כדורגל, הוא פתאום אמר לי, 'תגיד עמי, אכפת לך לבוא אלי לסעודת שבת?'. לא הבנתי על מה הוא מדבר. באותה תקופה לא הייתי מחובר בכלל לדת. הוא ניסה לשכנע אותי שבסך הכל זה די נחמד: מקבלים את השבת, אוכלים, שרים, אומרים דברי תורה. 'סמוך עלי', לא תצטער'. חשבתי שהוא השתגע, אבל הוא לא הרפה ממני במשך כל השבוע, עד שבסוף נכנעתי ואמרתי שאני מוכן לבוא לראות.

"הגעתי אליו הביתה וראיתי בערך שלושים איש. אשתו המרוקאית, ליליאן, פתחה שולחן שכמוהו לא ראיתי בחיים שלי. הייתה אווירה טובה, כולם שרו והיו נחמדים. הרגשתי המון חום ואהבה, והאוכל - עד היום אני חושב שאין אשה שמבשלת ככה בעולם... באימון הבא הוא הציע לי לבוא שוב, אבל הפעם כבר לא היה צריך להתאמץ לשכנע אותי. לא אשכח את השבתות האלה כל חיי. בהדרגה הכרתי את שליח חב"ד של הישראלים בלוס-אנג'לס, הרב אמיתי ימיני, שהשם ישלח לו רפואה שלמה.

"באותם ימים הייתה לי חנות בגדים ענקית במקום מרכזי בלוס אנג'לס. יום אחד נכנס לחנות בחור סיני והציע לי עסקה. למשפחתו יש בית-חרושת ענק לבגדים, והוא מעוניין שנהיה שותפים - הוא יביא את הבגדים, ואני אמכור אותם בחנות. עשיתי חשבון שאין לי מה להפסיד, הרי אני לא צריך להשקיע כלום מכספי, ולאחר שסיכמנו את פרטי ההסכם הוא הציע שנצא לארוחת ערב במסעדה. באותם ימים עדיין לא שמרתי כשרות, אבל מצאתי את עצמי אומר לו: 'רק אל תיתן לי לאכול חזיר', עד היום אני לא יודע למה. הלכנו למסעדה, הוא נתן לי משקה חריף

מעטפה עם שלושה דולר.

"לאחר שחזרתי מישראל ללוס אנג'לס ניגשתי לרב ימיני, סיפרתי לו את הסיפור והוא אמר לי: 'אתה חושב שזה הכל? הרבי נתן לך מסר, אתה צריך להכשיר את כל הבית שלך!'". לא ידעתי איך עושים זאת והוא הסכים לעזור לי. באותו זמן התגורר אצלי חבר שהיה בתהליך גירושין ולא היה לו איפה לשהות. בוקר אחד הוא מתקשר אלי לעבודה ואומר לי, 'שמע עמי! נכנסו אליך שני אנשים שאני לא מכיר, והם שורפים לך את כל המטבח!' אמרתי לו שזה מצוין, מבחינתי אין בעיה שישרפו הכל... אחר כך הרב לקח אותי לסופרמרקט, הראה לי איך קונים אוכל כשר, קנינו סטים של

עד שהראש שלי הסתובב. בינינו עברו עגלות שהציעו מנות שכל אחד לוקח לעצמו, והוא הצביע על מנה מסוימת בשבילי וצחק. לקחתי את המנה אבל אחרי שחזרתי למלון התחלתי להקיא. ביקשתי מהקדוש ברוך הוא שיסלח לי, זה מאוד הפריע לי.

"אחרי זמן מה תכננתי לנסוע לארץ, ורציתי לקבל ברכה לחתונה. בדרך כלשהי מצאתי את עצמי במטה המרכזי של חב"ד בלוס אנג'לס, ודפקתי בדלת. פתח לי אדם בשם הרב בנימין ליסבון, הסברתי לו שאני נוסע לארץ ורוצה ברכה, והוא מיד אמר לי שאני צריך לעצור אצל הרבי מלובביץ' בניו יורק. אם יהיה לי מזל, אזכה לדבר איתו,

ואם לא - לפחות אתן לו מכתב. לקחתי טיסה לילית ובדרך כתבתי לרבי. הגעתי לראשונה בחיי ל-770 ואמרתי לרב קליין, המזכיר, שאני מעוניין להיפגש עם הרבי. הוא אמר לי שהדבר בלתי-אפשרי, והתחלתי להתוכח איתו. בסוף הוא הציע שאכתוב מכתב והוא יעביר אותו. נתתי לו את המכתב שכבר היה מוכן אצלי ומספר טלפון בבית חברים שתכננתי לשהות אצלם.

"כשהגעתי אליהם הביתה הייתי מאוד עייף ונשכחתי על הספה. פתאום, בלי שום אזהרה, הרגשתי עיוות חזק בכל הגוף. הרגליים והידיים התעקמו, ובעלת הבית הסתכלה עלי וצעקה, 'מה קרה לך? אתה נראה כמו זקן בן תשעים!' פתאום הטלפון צלצל והרגשתי זיעה קרה בכל הגוף ופתאום הייתי בסדר גמור, על הקו היה המזכיר שאמר לי: 'הרבי קרא את המכתב וביקש שתשגיח על מה שאתה אוכל'.

"זה היה מוזר. מאיפה הרבי ידע על כך? במכתב לא הזכרתי אף מילה על אוכל, אף שמה שהטריף אותי כל הזמן היה אותו אירוע במסעדה הסינית. הרגשתי כאילו הרבי רואה אותי, וברגע שהוא קרא את המכתב וברך אותי, הוא 'ניקה' אותי. המזכיר ביקש שאבוא והרבי יתן לי

חורף טוב נפתח עם ספר טוב ובגשם של מבצעים

תנ"ך

הגות ועיון

חינוך

ועוד עשרות ספרים עד 80% הנחה

כלים בשרי וחלבי, וכך התחלתי לשמור כשרות".

יענקל'ה, תעשה משהו בשבילי...

"התחלתי להגיע לרב ליסכון מדי שבוע. יום אחד ציינתי בפניו שרוב הרווחים של החנות הם בשבת, בה הייתי מוכר פי כמה ממה שמכרתי באמצע השבוע. החלטתי שמאחר ולא רציתי לעבוד יותר בשבת, אנסה למצוא משהו שיקח במקומי את חוזה השכירות. משלא מצאתי אף אחד, כתבתי מכתב לרבי בזו הלשון: 'החלטתי לסגור את החנות בשבת ואני מבקש ברכה שלא אפגע מכך'. שבועיים מאוחר יותר קיבלתי בדואר ממזכירות הרבי מעטפה ובה היו 18 דולר: שטר של עשר, של חמש, של שני דולר ושל דולר אחד, והרבי צירף מכתב שאומר: 'מתחיל מקודם שקיעת החמה', כלומר שצריך לסגור ביום שישי לפני השקיעה; 'להפיץ את התורה בשמחה; לתת צדקה'.

"למחרת הרב ימיני נכנס לחנות שלי. הוא היה בדרך למקום אחר אבל משום מה הרגיש שהוא חייב לעצור ולבקר אותי. הראיתי לו את המכתב, והוא קפץ. 'מכתב מהרבי?! כסף מהרבי?! מי מקבל דבר כזה?!'. הרגשתי שיש לי משהו חזק ביד, אבל הייתי כבעיה. כששכרתי את החנות ביקשתי לקבל חוזה טווח ארוך, לעשרים שנה. בעל החנות, שהיה ישראלי, אמר לי שהוא צריך לשכנע את דוד שלו, אבל רק בתנאי אחד - שבשום פנים לא אפר את החוזה באמצע, אחרת הוא ירדוף אותי. והנה, זה בדיוק מה שעמדתי לעשות.

"אזרתי אומץ והגעתי אליו למשרד כדי לדבר איתו ולבקש לבטל את החוזה, אך הוא לא היה במשרד. חזרתי לחנות ולפתע נכנס אדם שלא הכרתי. הוא אמר שהוא רוצה לקנות את החנות שלי. הסברתי לו

שזו לא חנות שלי ואני רק השוכר, אך הוא הסביר שהוא הרגע חזר מבעל החנות והוא אישר לו לקנות את החוזה שלי לכל השנים שעוד נשארו לי. עשינו חשבון כמה אני משלם כל שנה, והוא שילם לי את כל הכסף מיד. בצ'ק שקיבלתי ממנו קניתי בית ופתחתי בית חרושת. נסעתי לרבי ואמרתי לו 'רבי, קרה לי נס!', אבל הרבי צחק והסתיר את הפה עם היד, כאילו אומר לי שלא צריך לדבר על זה יותר מדי.

"לאחר שנפטרתי מהחנות, רציתי לפתוח מפעל בגדים כך שלא אצטרך לעבוד בשבת. הייתי צריך לנסוע הרבה בין השווקים וקיבלתי לא מעט דו"חות תנועה, עד שבסוף קיבלתי גם הזמנה למשפט. בארה"ב משפט כזה מתנהל מול שופט, אחד על אחד, כשהוא יכול להחליט מה העונש שאתה מקבל. השופט הקריא לי את רשימת הדו"חות: ביום זה נסעת במהירות כזו, וביום אחר נסעת במהירות כזו. לפתע ראיתי שהוא עונד טבעת כסף גדולה עם השם 'יעקב'. הבנתי שהוא יהודי, ואמרתי לו: 'יענקל'ה... אולי תעשה משהו בשבילי?'.

" 'עמי, אתה ישראלי, נכון?' ענה לי יענקל'ה השופט, 'למה כל הישראלים נוסעים כמו משוגעים?' אמרתי לו שככה התרגלנו לנסוע על הטנקים בכל המלחמות. זה תפס אותו והוא התחיל לספר לי ארוכות על הבן שלו שלומד בבאר שבע. בסופו של דבר הוא שאל אותי באיזה שעות אני אף פעם לא נוהג, וזה העונש

שקיבלתי: שלילת רישיון לשלושה חודשים, אך רק בין השעות שלוש בלילה לשש בבוקר... כשנפרדנו הוא אמר לי: 'עמי, רק תזכור - עוד דו"ח אחד, ואין שום יענקל'ה!' "

"היה לי קשר מאוד מיוחד עם הרבי. השיא היה בהתוועדויות בשבתות. הרבי היה מוחא כפיים, ואני הייתי 'משתולל' מרוב שמחה ומנסה להשיג אותו במחאות הכפיים ורוקד בכל הכוח. לא פעם הוא אמר לי ביום ראשון שלאחר מכן 'תודה שעזרת לי בריקוד אתמול... לא הבנתי: הרבי אומר לי תודה?...'

"הייתי מגיע אליו כל כך הרבה מלוס-אנג'לס, עד שכל תיק התפילין שלי היה מלא בדולרים שקיבלתי ממנו. יום אחד יצאתי מהמשרד וגיליתי שפרצו לרכב שלי. שברו את החלון, לקחו את התפילין ואיתם את כל הדולרים שקיבלתי. זה הדבר שהכי חרה לי. עליתי חזרה למשרד וכתבתי מיד פקס לרבי, 'תחזיר לי כל דולר שנתת לי!'. אחרי רבע שעה קיבלתי פקס

שלמה פיינקובסקי

חזרה, 'ידוע מפי קדושי עליון - פריצה גניבה שריפה, סגולה לעשירות בפשטות'. מאז ראיתי הרבה ניסים".

רב בזכות העיתונאי

מכנים אותך בתקשורת 'הרב של הכדורגלנים'. איך קיבלת את השם?

"יום אחד השתתפתי בשיעור של הרב יוסי גינזבורג לאנשי עסקים. זה היה נר ראשון של חנוכה, והוא אמר שמי שחושב שהוא בא לשיעור כדי ליהנות - טועה. היום נר ראשון וכל אחד צריך לשאול את המשפחה, החברים, השכנים שלו, האם יש להם חנוכייה? האם הם יודעים את הברכות? ומי שיחשוב רק על עצמו, פספס את הכול. הדברים נגעו בי, והחלטתי שאני רוצה להדליק חנוכיה במגרש כדורגל, כי שם אפשר לגעת לא רק באדם אחד או בעשרה, אלא בשלושים אלף איש.

"טלפנתי לאלני כהן, שהיה מאמן בית"ר ירושלים באותו זמן. שיחקנו בעבר יחד על המגרש והיינו מבלים ביחד. הוא זכר אותי והתחיל להזכיר לי סיפורים מפעם. שאלתי אותו אם אכפת לו שאני אדליק את החנוכייה במגרש. הוא שמע ואמר לי: 'אני רוצה שתבוא אלינו למלון לפני המשחק, תדליק לנו לבד ואחר כך

חיים פוע"ה

הרב יוסף איתן רב, יועץ ופוסק במכון פוע"ה

”מָה הַעֲבוּדָה הַזֹּאת לָכֶם”

עבודת ה' ועשיית רצונו הן הייעוד של כל יהודי. פעמיים בתפילת שחרית אנו מתפללים על כך: בברכה הקודמת לקריאת שמע - "תן בלבנו בינה להבין ולהשפיל. לשמע. ללמד וללמד. לשמר ולעשות ולקיים... ודבק לבנו במצוותיך. ויחד לבנו לאהבה וליראה את שמוך"; ושוב לקראת הסוף ב"קדושה דסידרא": "הוא יפתח לבנו בתורתו. וישים בלבנו אהבתו ויראתו..."

הדגש על עבודת הלב הוא ברור. קיום התורה ומצוותיה איננו 'טכנוקרטיה' אלא עבודה שבאה מהלב ומהרגש, לצד הצורך להקפיד ולדקדק בהלכות. ההבנה שהעבודה מתחילה מהנפש (ולא רק מהשכל) היא היסוד המוביל לקיום התורה מתוך שום שכל ואיזון נכון. נכון שיראת שמים מחייבת זהירות ואולי אף החמרה במצבי ספק, כפי שמצינו רבות בהלכה: "המתמיר תבוא עליו ברכה" "ירא שמים - יזהר" וכיו"ב, אולם כשם שאין לקיים מצווה הבאה בעבירה, כך אין להדר על חשבון מצווה או ערך אחר.

בשבתנו במכון פוע"ה על היעוץ והמענה ההלכתי, נתקלים אנו לא פעם בתופעה נפשית הנקראת טורדנות כפייתית (ocd). משמעותה שילוב של מחשבות מטרידות בלתי פוסקות והתנהגות כפייתית בהתאם, כגון בדיקה שוב ושוב שהדלת נעולה, שטיפות ידיים חוזרות ונשנות וכו'. לעתים הפרעה זו מוצאת את בטויה בהקפדות הלכתיות יתרות ('נערוויץ'): נטילות ידיים חוזרות ונשנות מחשש לחציצות, חזרה על מילים בתפילה מחשש להעדר כוונה, פחד מהכנסת מזון לפה שמה הוא מתולע, אובססיות סביב הליך טהרת המשפחה (וכמובן סביב נקינות הפסח...) אין זו החמרה של יראת שמים, אלא הפרעה טורדנית שאינה נשלטת ולפיכך היא דורשת טיפול מקצועי.

במקביל לטיפול כדאי מאד לעיין בתשובות ההלכתיות וההדרכות המוסריות השוללות עצבות ועצבנות בעבודת ה'. הנה למשל דברי הרמב"ן בהלכות נדה (ט', כ"ה): "ומדיני החציצה - לא טוב היות האדם מחמיר יותר מדאי ומחפש אחר הספיקות לפסול הטבילה... דא"כ אין לדבר סוף..." וכתב מרן הרב קוק זצ"ל (שמונה קבצים, א', רל"א): "הפחד הנפרז מכל חטא, מאבד טובו של האדם, ועושה אותו למין בריה שפלה שאינה עושה דבר אלא שוכבת ורועדת. האדם צריך להאמין בחייו, להאמין בכוחו החומרי ובכוחו המוסרי יחד".

(להרחבה נוספת: "צו זורוז" לאדמו"ר מפיאסצנה. עמ' שכ"ג. קריינא דאיגרתא (לסטייפלר זצ"ל) א, שע"ו; ד' עמ' נ"ב).

בפרקי אבות שנינו: "עשה לך רב והסתלק מן הספק ואל תרבה לעשר אומדות" - מרכיב חשוב נוסף ביציאה מספיקות הינה ע"י בירור ולימוד ושאלת רב, ולא דווקא ריבוי חומרות. אין הקב"ה חפץ בעצבנות זו שהרי "דרכיה דרכי נועם" ו"תורת ה' תמימה משיבת נפש".

תדליק גם באצטדיון. קבענו'.

"נסעתי למלון בנתניה, ופתאום תפסתי את הראש: החנוכייה שהבאתי הייתה חנוכיית פח קטנה, זו שמחלקים ב'מצעים'. התייסרתי על כך שהייתי צריך להביא משהו יותר גדול ומרשים, איך אני הולך להדליק לבית"ר ירושלים עם כזו חנוכייה? והנה כשהגעתי, הקב"ה שמע לתפלותיי: ראיתי חנוכייה ענקית מכסף, הנרות כבר ערוכים, וכולם מחכים לי. כל כך שמחתי. אלי המאמן קרא לכל השחקנים, אבל ביקש שלפני שנדליק אני אומר להם משהו. ראיתי על החולצות שלהם את הסמל של בית"ר - מנורה עם שבעה קנים, ושאלתי אותם למה בחנוכייה יש שמונה קנים ועל החולצה רק שבעה? הם התחילו לספור... הסברתי להם שהם קדושים וטהורים כמו בבית המקדש, ושאנחנו צריכים להדליק בשמחה עצומה. התחלתי לשיר להם 'אנחנו מאמינים בני מאמינים', וכולם שרו ורקדו.

"בלילה קיבלתי טלפון מהמאמן שהם ניצחו, וכולם אומרים שזה בגלל הרב. והם רוצים שאני אבוא עוד פעם... כך התחלתי להגיע בכל יום שישי לדבר איתם ולהניח להם תפילין. מאמן הקבוצה, שהגיע מיוגוסלביה, היה מסתכל מה אני עושה. חשבתי שהוא לא יהודי אך יום אחד הוא קרא לי לשיחה וסיפר לי שאמא שלו יהודיה. שאלתי אותו אם הוא עשה בר-מצווה, הוא ענה שלא. אמרתי לו: רוצה שנעשה לך? הבאתי לו תפילין חדשות במקום אלו שהיו לו, והוא התחיל לרעוד בכל הגוף. מאז יש לנו שיעור קבוע והוא ושחקנים אחרים מניחים תפילין כל שבוע. יש לנו שיעור קבוע לשחקנים ולאוהדים, ואני הולך לאירועים, מבקר גם בהלוויות לא עלינו ולאט לאט נרקם קשר.

"פעם שאל אותי עיתונאי אם אני רב, ואני אמרתי את האמת שאין לי סמיכה. למחרת הוא כתב עלי כותרת ענקית: 'הרב המתחזה'. קרעו אותי לחתיכות, אך אשתי אמרה לי למצוא דרך לקחת את זה למקום טוב. וכך החלטתי ללמוד ברצינות: הלכתי ולמדתי סמיכה לרבנות, יש לי תעודת 'יורה יורה' ואני גם יכול לחתן. כשנפגשתי שוב עם אותו עיתונאי, אמרתי לו שרק בזכותו אני היום רב..."

בשבוע הקרוב, "שבת, היה אמור להתקיים טקס מיוחד לציין 80 שנה למחברות העבריות. בגלל נגיף הקורונה האירוע נדחה, אך הקשר של פייקובסקי אל בוגרי המחברות מרתק בפני עצמו. לפני מספר שנים נערך אירוע חגיגי של הכנסת ספר תורה שנכתב לעילוי נשמת אברהם שטרן, "יאיר", מפקד הלח"י שנרצח על ידי הבריטים. הרעיון לכתיבת הספר עלה לאחר אחת האזכרות הממלכתיות שנערכו לזכרו. על הקבר הניחו זרי פרחים רבים, ואשתו של עמי ציינה כי הפרחים ינבלו, אבל מי ידאג לנשמה שלו? היא הציעה שיכתבו ספר תורה לעילוי נשמתו. פייקובסקי היה משוכנע שמישהו ודאי כבר עשה זאת, והחליט לשאול את יאיר שטרן, בנו של יאיר שנקרא על שמו. התברר שלא, ופייקובסקי קיבל על עצמו את המשימה ב'רב' במקום.

בטקס מרגש שהתקיים בבית הכנסת על שם עולי-הגדרים בירושלים השתתפו יאיר שמיר, בנו של יצחק שמיר, ויאיר שטרן. את הטקס ניהל הרב עמי, כשעל הבמה שר שולי רנד את "חיילים אלמונים", המנון הלח"י שנכתב על ידי יאיר. "הרגשתי שזו סגירת מעגל. יצחק שמיר קיבל את ההנהגה של הלח"י לאחר הירצחו של אברהם-יאיר שטרן, וכעת שני הבנים זכו להנציח את ההורים ביחד". המעגל נסגר, והעולמות שבתוכם חי ר' עמי פייקובסקי שוב התחברו. ■

ספרי די"ר חנה קטן, מארז מיוחד

מתחילה לחיים

ביחד • חיי אישה • חיי משפחה • אישי נשי

עטופה ברחמים מתנה בקניית 2 ספרים מספרי חנה קטן

02-5667118

מבצעים והטבות לחבר מועדון באתר:
www.beitel.co.il

חנות ההוצאה: רחוב כנפי נשרים 13 ירושלים (חנות דני ספרים)

ספריית בית אל

התנועה
התועדות

ה'חוזר' הרב יואל כהן זצ"ל

"יואל, יואל, בא הנה"

זיכרונות מחיי החסידים ברמת-גן ובתל-אביב

דבר נוסף שחוקק היטב בזיכרוני מאותם ימים, הוא רגש הפשטות שהיה אצל החסידים. כולם היו יהודים בעלי רגש חסידי חם.

לדוגמה, אני זוכר כיצד בשבת אחת ישבו כמה מהחסידים בעיר והתוועדו, ור' אברהם דוד ינובסקי לימד ניגון ישן שזכר. ר' מאיר בליזינסקי התלהב מאוד מהניגון, וביקש לנגנו שוב ושוב.

יום או יומיים אחרי שבת, אני רואה את ר' מאיר מרחוק רוכב על חמורו. כשהבחין בי קרא לי: "יואל, יואל, בא הנה". ניגשתי אליו, והוא שאל אותי אם אני זוכר איך מתחיל הניגון שר' אברהם דוד לימד. הזכרתי לו את התחלת הניגון, והוא התחיל לנגן אותו. **אני זוכר כיצד אט אט הוא נכנס לדבקות, עזב את המושכות של החמור ולא שם לב לאן החמור מוביל אותו...**

זה היה רגש טבעי שהתעורר אצלו. הוא לא תכנן זאת וזה לא היה מלאכותי. הוא פשוט התעורר מהניגון, עד שהתרכז רק בו ושכח בכלל שהוא יושב על חמור.

בבחרותי למדתי בישיבה בתל-אביב. בישיבה, וכמו כן בבית-הכנסת חב"ד בנחלת בנימין, ששכן בסמיכות לישיבה, היו אז דמויות חסידיות מיוחדות שהשפיעו רבות על הבחורים. אנחנו היינו יושנים בדירה לא הרחק מהישיבה, ובית-הכנסת ניצב בדרך אליה. כך שכמעט בכל פעם בדרכנו מהדירה לישיבה היינו נכנסים לבית-הכנסת לבדוק מה נשמע בו, וכמעט תמיד היה מה לשמוע.

הייתה מורגשת בבית-הכנסת אווירה מיוחדת. לא דיברו הרבה, גם לא אמרו הרבה מדי 'לחיים', וכמובן שאף אחד לא דיבר מילה רעה ח"ו על השני. אחרי אמירת 'לחיים' היו בעיקר מעלים זיכרונות מהרבי ומליובאוויטש.

בבית-הכנסת חב"ד בנחלת בנימין היו חסידים "יפי מראה". לא היו שם משפיעים או עובדים גדולים, אבל האווירה החסידית הכללית ששררה שם הייתה מיוחדת. אינני בטוח מה השפיע עלינו יותר - הישיבה או בית-הכנסת, אולם שניהם כאחד חרטו רושם עמוק על כל אחד ואחד מהבחורים. יש כמה דמויות הזכורות לי במיוחד מאותם ימים - מהישיבה ומבית-הכנסת.

אחד הבולטים שבהם הוא ר' מיישק'ה גוראריה. הוא היה עמקן גדול בחסידות. המיוחד שבו היה לא רק חוש ההעמקה שלו, אלא שתמיד היה

לאחר עלייתנו מרוסיה לארץ-ישראל, התגוררה משפחתנו בעיר רמת-גן, ואבי ז"ל מצא את פרנסתו בחלוקת חלב בעיר. הוא היה רוכב על חמור קטן שקנה ומחלק לתושבי השכונה חלב. באותם ימים, לא היה ברמת-גן אפילו מניין חסידי חב"ד, אולם האווירה החסידית כמו גם הידידות והרעות ששררו בין החסידים שגרו שם היו מופלאות.

אני זוכר שבתקופה מסוימת חיפשו מלמד טוב לילדים, ועברו מאחד לאחד ובדקו האם הוא מתאים. מה שחיפשו הוא - יהודי ירא-שמים אמיתי, שיש לו אמונת צדיקים וכו'. פעם הציעו חסיד פולין, אבי התעניין במידת היראת-שמים שלו ושמח שכבר מוצאים משהו שנראה מתאים. באמצע הדברים משהו אמר: "אבל מה עם כסף? מהיכן נשלם לו?" ואבי אמר: **"מה נוגע כסף? העיקר שיהיה מלמד ירא-שמים באמת!"**

זו הייתה תקופה שפשוט לא היה כסף! כמדומני, בבית אפילו לא היו כיסאות, היה רק ספסל. אבל לא הטריד אותם כמה יצטרכו לשלם וכמה מאמץ יהיה כדי להשיג את הכסף, העיקר שלילדים יהיה מלמד ירא-שמים. זה מה שהעסיק אותם וזה מה שהיה חשוב עבורם.

כאחת השבתות אבי הלך לבני-ברק כדי לטבול במקווה, כי ברמת גן לא היה מקווה. יהודי אחד, שהיה שם גם כן באותו זמן, שם לב שאבי (לפי סגנון הלבוש שלו) אינו מבני המקום. הוא קרא לאבי והחל לשוחח עמו, התעניין לדעת מיהו ומהיכן הוא. אבי מצדו, התעניין גם הוא לדעת פרטים על בן שיחו. השיחה התגלגלה, והתברר שהלה למד בעבר בישיבת 'תומכי תמימים' בוורשה. היה זה ר' מאיר בליזינסקי.

כשאבי שמע זאת, אמר לו מיד: "מה אתה עושה פה? בא אלינו לרמת-גן." ר' מאיר קצת חשש, ושאל את אבי ממה יוכל להתפרנס ברמת-גן. אבי שאל אותו ממה הוא מתפרנס עכשיו, והוא ענה שמתפרנס מצביעת בתים. אמר לו אבי: "אל דאגה. תבוא ונסדר לך פרנסה ברמת-גן."

למחרת, ביום ראשון, כאשר אבי חילק את החלב, בכל בית שעבר בו הוא בירר אצל בני הבית היכן הם קונים את הלחם, ואמר להם: "עשו לי טובה אישית; יש לי בן-דוד שעובר עכשיו לרמת-גן והוא מתפרנס ממכירת לחם. בבקשה, אם תוכלו - קנו ממנו את הלחם. פשוט טובה אישית."

וכך הוה. רוב האנשים הסכימו והחלו לקנות לחם אצל ר' מאיר - שהחל לעסוק בכך - אף שעד אותה תקופה כלל לא הכירוהו. זו הייתה דאגה אמיתית מאחד לשני, ידידות ואחריות אמיתיות.

הרב ארלה הראל

ראש ישיבת 'מוריה', גבעת הקטורת
ונשיא ישיבת 'לב חדש', שילה

מקבלת עול להזדהות

פרשתנו מפגישה אותנו לראשונה עם מצוות התפילין, של יד ושל ראש.

שתי מצוות אלו (שהן אולי אחת), מעוררות שאלה – מה מערכת היחסים ביניהן? שני חלקים של שלם אחד, התלויים זה בזה, או שתי מצוות שאין ביניהן כל קשר?

בספרות החסידות רואים בהן שני שלבים, שתי מדרגות בעליה לקראת עבודת שלימה.

הרי לפי ההלכה, יש חובה להקדים הנחת תפילין של יד לפני תפילין של ראש. ומדוע? כי הנחת תפילין של יד מכינה את האפשרות להניח תפילין של ראש.

השפת אמת (פרשת בהר שנת תרמ"ג) כותב: "ענין שמיטין ויובלות להר סיני על פי המדרש 'גבורי כח עושי דברו – בשומרי שביעית הכתוב מדבר', כי שמיטה הוא זכר ליציאת מצרים, ויובל זכר לקבלת התורה. והענין הוא כמו שכתוב בזוהר הקדוש בפרשה זו כי שמיטה בחינת תפילין של יד קבלת העול...".

מצוות השמיטה, מבחינה מסוימת יותר מאשר בכל מצווה אחרת, יש בה ממד של קבלת עול מלכות שמים, שכן האדם המפקיר שדהו ונמנע מלעבדה שנה שלימה, הרי הוא עושה זאת בקושי רב, מתוך שעבוד וקבלת עול של המלך המצווה.

לכן השמיטה מוקבלת למצוות תפילין של יד – שיש בהם קישור לקבלת עול, כמין אויקים על ידו של עובד ה', אויקים משחררים מעול בשר ודם אך כופים את העובד לעול מלכות שמים.

השעבוד הזה מאפשר לעלות לתחנה הבאה – תפילין של ראש, הפנמה רוחנית של הזדהות עם הכורא ומצוותיו. המצוות הופכות להיות חלק ממני, נכנסות אלי פנימה, לתודעה שלי, הן אינן נמצאות עוד רק על היד אלא הן מחוברות לראש, למחשבה. הן עולות בסדר הפוך – מעשה, דיבור, מחשבה. הפעולות אותן מבצע עובד ה' בידי ובאבריו הגשמיים, מתעלות למעלה רוחנית עילאית.

כך גם בהיסטוריה של עם ישראל: ראשית, יצאנו ממצרים וקיבלנו על עצמנו עול מלכות שמים, ואז הגענו להר סיני וקיבלנו עול מצוות, ומשם התעלינו למדרגה הגבוהה ביותר. זהו התהליך, ממשיך השפת אמת ומלמדנו, ש"הוא החירות, שכל מי שעוסק בתורה הוא בן חורין, ומתחילה צריכין לקבל עול המצוות ועל זה כתיב 'עושי דברו'...". ראשית – עסוק בתורה מתוך קבלת עול, דבר הבא לידי ביטוי בשמיטה, ואז תהיה זכאי להר סיני, לעלות בהר אל ה'.

בכל פעם שנעטוף ידינו בתפילין ונעטר ראשנו בהן בשנה זו, נעמיק התבוננות על המשמעות של פעולתנו – נרגיש כיצד אנו כורכים את עצמנו עם הקב"ה, ומכניסים את נוכחותו אל תודעתנו.

'מונח' בעניין. בכל פעם שדיברו אתו, היה ניתן להבחין שלא רק שהוא זוכר את מה שלמד אלא שהוא ממש 'מונח' בעניין.

בשנים בהן הרבי הריי"צ עורר על כך שיש ללכת ליישובים ולדבר עם האנשים על יהדות, הוא היה אז היחידי בארץ-ישראל שהיה שייך לזה. ואכן, הוא היה מרבה ללכת ברחבי הארץ ולדבר עם אנשים, להסביר להם על יהדות.

אני זוכר גם את ר' נחום גולדשמיד, שהוא היה יהודי שיכל לשבת בהתבוננות במשך כמה שעות ברציפות. הוא היה יורד לפארק שהיה סמוך לביתו וחושב שם חסידות. היינו רואים אותו יושב וחושב, בהתחלה עם ספר פתוח ואחר כך היה סוגר אותו וממשיך לחשוב.

אני זוכר התוועדות פורים שנערכה בביתו של ר' מיישקה. חלק גדול מהמשתתפים היו כאלו שעוד למדו בליובאוויטש. הם ישבו יחד, אמרו 'לחיים', סיפרו זיכרונות מליובאוויטש וניגנו הרבה. ראו במוחש את התרוממות הרוח שחשו באותה שעה.

לפתע הלך ר' מיישקה לחדרו והביא משם מכתב של הרבי הריי"צ. כשחזר נעמד על הספסל ואמר: "נמצא ברשותי המכתב המקורי שכתב הרבי לחסידים בהיותו ברכבת בעת שעזב את רוסיה". את המכתב הזה כתב הרבי הריי"צ, בעיפרון, באיסור-חג שמחת-תורה תרפ"ח בעת נסיעתו ברכבת אל מחוץ לרוסיה.

הרבי נתן את המכתב לר' מיישקה, שהיה גם הוא על הרכבת באותה שעה, על-מנת שימסור אותו לחסידים. הוא הקריא מתוך התרגשות גדולה את המכתב, שתוכנו הוא שהרבי לעולם אינו נפרד מהחסידים. אני זוכר כיצד החסידים הקשיבו לו בשקיקה ובהתרגשות. אפשר היה לראות דמות מתנוצצות בעיני כולם.

אני זוכר כיצד פעם ר' מיכאל דבורקין נהיה קצת ברוגז על משהו, ואמר לו: "האמת היא שאני צריך לתת לך סטירה, אבל כיוון שאני בכעס לא אתן לך. אם אני אסטור לך, אתה תחשוב שזה מגיע מצד הכעס שלי ולא בגלל שמגיע לך. אבל תדע שהאמת היא, שלך – מצידך – מגיעה סטירה!".

ר' מיכאל היה מאוד מסור לרבי הריי"צ. בליל ראש-השנה ה'ת"ש, כאשר הרבי הריי"צ היה בוורשה בעת המלחמה והיה נתון בסכנת נפשות ממש, והחסידים לא ידעו מה שלום הרבי, ר' מיכאל ניגש לעמוד לתפילת מעריב, ומיד בהתחלה, בפסוק 'ותשועת צדיקים מה' מעוזם צרה', הוא פרץ בבכי נסער, בהיסטוריה ממש, עד שהחל להכות את עצמו באגרופים.

הוא היה יהודי מיוחד, לא כל-כך מיושב ביכלים. היה לו גם קשר מיוחד עם הרבי שלנו. בשנים האחרונות לחייו הוא היה אצל הרבי הריי"צ בניו-יורק. הוא נפטר בערב חג השבועות, והייתה נדרשת השתדלות מיוחדת כדי לקבור אותו לפני כניסת החג, כדי שקבורתו לא תתעכב כמה ימים, עד לאחר החג. מספרים שהרבי ישב ליד הטלפון זמן ארוך כדי לדאוג לזה. היה צורך בהשגת אישור מרופא ועוד כמה דברים טכניים. הרבי הבטיח לרופא עולם עבור השתדלותו זו. יש שאף מספרים ואומרים שהרבי הבטיח לרופא "עמי במחיצתי" עבור כך.

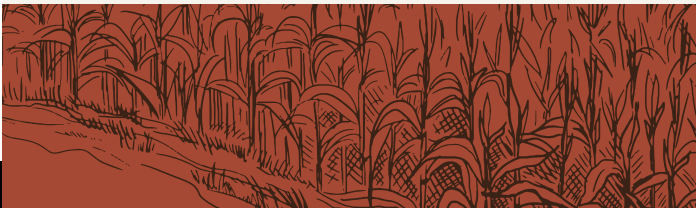
בהזדמנות מסוימת, ר' מיישקה סיפר את הסיפור הבא: היה יהודי שקראו לו ר' שמואל חרול'ער. הוא היה בעל מעלות רבות: היה למדן גדול בנגלה ומעמיק נפלא בחסידות, ובנוסף, הוא היה גם בעל 'עבודה' גדול, מסור מאוד אל הרבי הרש"ב ומקורב אליו. הוא היה קרוב משפחתו של ר' מיישקה.

אח של ר' מיישקה, ר' הירשל, היה גר בקרמנצ'וג וניהל בית-חרושת קטן שממנו התפרנס. פעם הגיע ר' שמואל חרול'ער לבקר את ר' הירשל גוראריה, ונכנס אל בית-החרושת. היה זה לפנות ערב, ולכבודו של ר' שמואל אמר ר' הירשל שכבר סיים את עיקר העבודה ותוך דקות ספורות ילכו הביתה. הוא אכן הודרו והשתדל לסיים את הדברים הנחוצים לאותו ערב במשרד, ולאחר כעשר דקות יצא אל ר' שמואל לקחתו לביתו. אולם למרבה הפלא, הוא לא מצא את ר' שמואל בבית-החרושת. הוא ערך חיפוש נוסף, אבל ר' שמואל לא נמצא.

עלה בדעתו, שייתכן שר' שמואל לא הרגיש בנוח להישאר בבית-החרושת ולהטרידו, ואולי החליט ללכת לביתו לבדו. אבל כאשר הגיע ר' הירשל הביתה, נוכח לראות שר' שמואל איננו שם. הוא חשב שאולי נמצא הוא בבית-הכנסת, אבל גם שם הוא לא היה. כך עברו כמה שעות של חיפושים, שבסופן חזרו לבית-החרושת לחפשו שוב. כעת ערכו שם חיפוש מדוקדק יותר, ואכן לאחר חיפוש מצאו את ר' שמואל עומד בתוך 'כוכ' צדדי קטן, ראשו רכון על ידו השעונה על הקיר והוא שקוע במחשבתו!

ר' הירשל שמח סוף-סוף למוצאו, ופנה וקרא לו: "ר' שמואל, ר' שמואל", אבל ר' שמואל לא שמע מאומה. רק לאחר שר' הירשל נענע את ידו, התעורר ר' שמואל ואמר לו: "נו, אתה כבר מוכן ללכת?...".

כאשר הם באו הביתה, השעה כבר הייתה מאוחרת ור' שמואל היה צריך להתפלל מעריב. הוא נטל את הגארטעל והחל לחגור אותו. תוך כדי שהוא תוחב אצבעותיו לקשור את הגארטעל, התחיל לומר "והוא רחום יכפר עוון", ופרץ בבכי חרישי. כנראה זה היה בהמשך ל'דקות הספורות' בהן היה שקוע במחשבתו...

אני רוצה להתרגש מכל מצווה, אבל בפועל אין לי אפילו כוח לקיים אותה...

אני אוהבת למרוח את הזמן במיטה והתפילה תמיד נדחקת למקום האחרון, למה זה ככה?

קורי השינה מושכים אותנו חזרה לשקיעה במנוחת הגוף. הקושי לפעול בלא החיות מתעורר בדרך כלל דווקא בבוקר, ועל כן המעלה האחרונה של אהבת ה' היא "ויבוקמך". לעומת זאת, התפילה היא הנטייה של האדם להתרחק הכי הרבה ממנוחת הגוף ולהגיע להתעוררות הנשמה, להסיר גם את קורי השינה של כל העלם המציאות הנראית והנגלית, עד שמגיעים להיות דבוקים במי שאמר והיה העולם. ועל כן מקורי השינה אל התפילה יש לעבור דרך מקצה לקצה.

ואף על פי כן, זכינו להיות מבני אברהם אבינו, שעליו נאמר "וישכם אברהם בבוקר" בהתעוררות של אהבה לה', והוא נטע בנו את כוח ההשכמה וההתעוררות לחולל מהפך מעין-ניסי בכל יום ויום, כדי שנוכל לקיים בקומנו את אהבת השם ככל לבבך, בכל נפשך ובכל מאורך, שנצטווינו בשפיכת הנפש בתפילה.

כשאני מסתכל על אנשים שעוסקים במקצוע שלי ומצליחים וזוכים לפרסום אני מקנא מאוד. מה אפשר לעשות?

הרמז"ל כתב במסילת ישרים שלוש התבוננויות מופלאות על מידת הקנאה, זו על גבי זו. הראשונה, "אין המקנא מרוויח כלום לעצמו" - הנטייה של המקנא היא לרצות לעצמו את מה שיש לזולת, אך האדם צריך לדעת שהעושר והכבוד לא יעבור אליו רק בגלל שהוא מפנטז על כך. נדמה לנו שעל ידי הפנטזיה משהו מזה יקרה באמת, בעוד שבמציאות לא קורה כלום.

המדרגה הבאה היא "וגם לא מפסיד למי שהוא מתקנא בו" - המחשבה שאם לי אין, לפחות שגם לשני לא יהיה. אך למען האמת גם היא לא משנה כלום במציאות, מאחר והצלחת הזולת לא מעלה ולא מורידה דבר מההצלחה שלי, שהרי "אין אדם נוגע במוכן לחברו כמלוא נימה".

התובנה האחרונה מגלה את האמת לאמיתה, שבקנאה האדם "אינו אלא מפסיד לעצמו". וכשתבונן בדבר במתינות, תוכל להרפות לאט לאט מן הקנאה, אבל אין למהר בדבר.

אפשר לראות את שני העניינים שהזכרת כשתי נקודות צער גדולות, אבל אפשר גם למצוא בהן מעלה עצומה. ראשית, הרצון להיפגש עם כל מצווה הוא דבר עמוק, מרכזי ועיקרי בעבודת השם. מכיוון שהלב אינו ברשותו של אדם ואי אפשר לצוות עליו להתרגש, מה שמוטל עלינו הוא "להכניס את עצמנו" אל תוך המצווה, כדי שהרגשות יעלו באופן טבעי מתוך הנפש.

אחד העניינים שעומדים ביסוד כל העבודה של המצוות התלויות בלב הוא הרצון שאינו פוסק ואינו מתייאש לעבוד את השם ברגש מלא באהבה וביראה, וזו עיקר עבודת השם. ויש לדעת שהרגשות הם במידה מרובה השכר שאנו מקבלים על עבודתנו, כפי שרבנו הרב צבי יהודה היה דורש מהפוסק "החפצים ליראה את שמך", שעצם החפץ ליראה והרצון להתקרב הוא העיקר.

ומה שאתה כותב שאין לך כוח - "לפום צערא אגרא", וכשאדם מוסר את עצמו למצווה כשאינו לו כוחות, מפני ההתגברות לעשות רצון השם, הוא זוכה למעלות גדולות. ואמרו רבותינו "אחד מצער [עדיף] ממאה שלא בצער".

שלם וקח עוד היום אצלך בבית

מיחסי השמיל

הרשת הזולה והמשתלמת בישראל

מבצע
כסף מתנה
על כל החנות

מהשיד

לא
צריך
לבכות!

שעות פתיחה: בימים א'-ה' 09:30-22:00 שישי וערב חג: 09:00-14:30
מוצאי שבת וחג: חצי שעה מצאת השבת עד 22:30

בתוקף עד- 14.1.22 או עד גמר המלאי, המוקדם מביניהם | ס.ל.ח. | מינימום 5 פריטים שונים ברשת שעליהם מקבלים את ההטבה המקסימלית | פירוט המוצרים וסכום ההטבה של המוצרים המשתתפים במבצע מוצגים בסיפיים ובאתר | מימוש ההטבה לקונים בחנויות /או באתר יתבצע בקניה חוזרת בחנויות הרשת ובאתר | המחירים אינם כוללים הובלה | אין כפל הנחות ומבצעים